

ЖИТНО ЗЕРНО

С Ъ Д Ъ Р Ж А Н И Е :

Д р ъ Е л. Р. К. *	Предъ прага на новата епоха.
G. N.	Вамъ е дадено да познаете тайнитъ.
Боянъ Боевъ	Върху характерологията на смѣха.
	Новиятъ начинъ на възприемане.
	Ангелскиятъ говоръ споредъ Сведенборга.
П. М-въ	Хронокосмографската система на Нострадамусъ.
Б. Боевъ. Изъ нашия животъ.	Къмъ Калининитъ върхове.
Стрелецъ	По колелото на Зодияка. Стрелецъ.
S. и Дим. Ан-ва	Стихове.
Отзиви, вести и книгопись	
Du Maître:	Ce qu'il nous faut.

S O M M A I R E

Dr. El. R. C. *	Au seuil de la nouvelle époque.
G. N.	Il vous est donné de connaître les mystères.
B. Boëv	Sur la caractéristique du rire.
	Nouvelle manière de réception.
	Le langage des anges d'après Svedenborg.
P. M-v	Le système chrono-cosmographique de Nostradamus.
B. Boëv	De notre vie. Vers les cimes de Calina.
Sagittaire	La Roue du Zodiaque. Sagittaire.
S. et D. An-va	Vers
Echos, nouvelles et livres nouveaux.	
Du Maître	Ce qu'il nous faut.

ЖИТНО ЗЪРНО

ГОД. XV.

БР. 10.

Предъ прага на новата епоха

Божествената наука предвещава явяването на шестата раса. По-неже тая дъщеря е отъ високо произхождение, ставатъ голѣми приготовления за посрѣщането ѝ: мѣстения, размѣствания, разрушения и съграждане въ народитѣ и между народитѣ.

Става и една вътрешна промѣна въ човѣшката душа. Онова, което по-рано е имало смисълъ въ човѣка, сега е изгубило своя смисълъ.

Нашитѣ схващания за индивидуалния и общественя животъ, за религията, за семейството, за училището, за църквата и пр. трѣбва да претърпятъ коренни промѣни въ своята форма, въ своето съдържание и въ своя смисълъ.

Ако хората сж разумни, тия промѣни ще дойдатъ по естественя начинъ на еволюцията, безъ никакви сътресения.

Човѣчеството е минало презъ подсъзнателния и съзнателния животъ. Сега то развива самосъзнателния животъ. Постепенно хората ще навлѣзатъ въ съприкосновение съ единъ сврѣхсъзнателенъ животъ, който обединява въ себе си и подсъзнанието, и съзнанието, и самосъзнанието. Сврѣхсъзнанието ще даде друго направление на човѣшката еволюция.

Отъ дълбочинитѣ на подсъзнателния животъ сега вече човѣкъ се издига постепенно до по-високъ съзнателенъ животъ. Самопожертвуванието показва, че почва да проблѣсва въ човѣка сврѣхсъзнателниятъ животъ — Божественото.

На всѣко сщество трѣбва да се даде неговото мѣсто и подходешата му работа, всѣко сщество трѣбва да има хигиенична кжща, здраво тѣло, чисто сърдце, свѣтълъ умъ, благородна душа и крепѣкъ и възвишенъ духъ.

Човѣшкиятъ умъ трѣбва да се впрегне въ работа, за да служи на човѣчеството. Трѣбва да се прати повече свѣтлина и любовъ на човѣшкото сърдце. Животътъ да дойде въ съгласие съ живата природа.

Раситѣ, народитѣ, общества, индивидътъ — тѣ всички сж тѣсно свързани помежду си. Това, което става въ расата, става въ по-малѣкъ размѣръ въ обществото; това, което става въ обществото, става въ по-малѣкъ размѣръ въ дома, сжщо става въ по-малѣкъ размѣръ въ индивида.

И сега борбата, която изживяваме, е предвестникъ на една бърза ликвидация съ старото, за да се подготви идването на новото човѣчество — хората на любовта, които ще преобразятъ съвременния жи-

вотъ и ще покажатъ, че може да се живѣе и по другъ начинъ, т. е. чрезъ споразумение и взаимна поддръжка между народитѣ. По-голѣмитѣ народи да покровителствуватъ по-малкитѣ и между тѣхъ да се въдвори взаимно разбиране и любовъ.

Замѣкътъ на бѣлата раса съ всички народи и общества е изходенъ отъ човѣка надлъжъ и наширъ. Той става вече отекчителенъ съ старинната си обстановка. Трѣбва да намѣримъ вратата, която ще ни покаже пътя къмъ „живата природа.“ Тамъ, въ нейното разнообразие, ние ще почерпимъ всички елементи, необходими за повдигането на ума и сърдцето ни и за проявлението на нашата воля.

Въ бждеще ще живѣемъ съ законитѣ на новата земя, на новото човѣчество. Никой народъ не трѣбва да изнасилва другъ народъ; никое общество не трѣбва да изнасилва друго общество и никой човѣкъ не трѣбва да изнасилва другъ човѣкъ, а всички трѣбва да живѣятъ въ Великия Законъ на Любовето. Христосъ пакъ иде сега и пакъ кани цѣлата бѣла раса да подеме това ново учение.

Какво завещание остави Христосъ на човѣчеството? — „Любете единъ другиго,“ „Любете враговетѣ си,“ а надъ всичко: „Любете Бога“ — бждете винаги готови да пожертвувате всичко за Него.

Хората днесъ страдатъ и, за да се освободятъ, тѣ трѣбва да се новородятъ. Новораждането е скъсване на ония връзки, които сега ни спъватъ. То означава освобождаването ни отъ веригитѣ на сѣдбата и необходимостта. То означава възстановяване на оная първична връзка на човѣка съ Бога, която съществува отъ самото ни явяване въ свѣта — възстановяване на свободата.

Истинската свобода е свободата на духа. Тя идва отвътре. При вътрешната свобода човѣкъ самъ себе си преценява. При вътрешната свобода човѣкъ самъ себе си сѣди. Такъвъ е законътъ.

При вътрешната свобода човѣкъ самъ се ограничава — той самоволно прави това. Кога? — Само когато прави добро. Само въ пътя на свободата се изпитва благородството на душата и милосърдието на човѣшкото сърдце. Направи ли, обаче, доброто, той отново става свободенъ.

Човѣкъ трѣбва да вложи истината въ душата си и свободата, която търси, ще я придобие.

Малцина има въ свѣта, които живѣятъ въ пълния смисълъ на думата. Едни живѣятъ, но животътъ имъ е само страдание; други живѣятъ и вегетиратъ; трети живѣятъ и умиратъ; четвърти живѣятъ и възкръсватъ. Тѣ сж познали любовта, видѣли сж лицето на Бога.

Всички велики идеи, възвишени чувства и дѣла се проявяватъ при изобилна свѣтлина, не външна, а вътрешна. Най-възвишенитѣ човѣци, които наричаме светии, сж хора на свѣтлината.

Когато всички добиятъ това състояние — да бждатъ свѣтещи, когато общества и народитѣ придобиятъ способноститѣ, които произлизатъ отъ живата свѣтлина, само тогава ще имаме една възвишена култура.

И когато говоримъ, че трѣбва да бждемъ носители на новитѣ идеи, на всичко, което е възвишено и благородно, което служи за напредъка на дома, въ неговата приготвителна работа, на обществото — въ неговата организационна работа, на народа — въ неговата растяща дей-

ностъ, и на човѣчеството — въ неговата еволюция, въ изпълнение на неговитѣ висши идеали — ние подразбираме, че трѣбва да се отворятъ за изобилната свѣтлина голѣми и широки прозорци на човѣшкото знание.

Тогава ще цѣвне и завърже доброто на свѣта, ще се прояви висшиятъ животъ, ще се зароди висшата мисль — ще се явятъ благородни характери въ свѣта. Ще се яви и любовта въ свръхсъзнанието на човѣка. въ нейнитѣ безгранични прояви, подкрепена съ Божествената Мъдрость. Тя ще озари пѣтя на човѣшката душа съ сиянието, което изтича отъ Истината.

Съ своето слизание на земята Христосъ откри нова епоха въ развитието на човѣчеството. Той очерта пѣтя, по който единствено може да възлѣзе човѣшката душа къмъ Бога.

И затова Той казва: „Азъ съмъ Пѣтьтъ, Истината и Животътъ.“

Той идва като вътрешна свѣтлина въ умоветѣ и сърдцата на хората. Тая свѣтлина ще привлече хората единъ къмъ другъ и ще ги обедини вътрешно. Когато тя изгрѣе въ душата, човѣкъ вече не се съмнява, не се колебае. Това е единъ отъ най-великитѣ моменти, които той може да преживѣе. Въ него се заражда и тихо и непрерывно засиява едно благородно, нѣжно чувство.

Иде време и дошло е вече, когато смиренитѣ, кроткитѣ ще nasledятъ земята и ще управляватъ. Човѣкъ трѣбва да учи смирението отъ свѣтлината. Колко е велико сърдцето на свѣтлината!

Ние гледаме на Христа и Неговото учение като на вѣчно настояще. Живиятъ Христосъ е, Който носи съ себе си животъ, знание и свѣтлина, Който носи истината и свободата. Той носи всички методи за изграждане на разумния животъ. Той е безсмъртниятъ Христосъ съ безподобно търпение и смирение, Глава на Всемирното Братство.

Великиятъ Учителъ на човѣчеството е казалъ: „Ако не станете като малкитѣ деца, нѣма да влѣзете въ Царството Божие“.

А това значи да възприемемъ новото, което иде въ живота така, както малкитѣ деца възприематъ всичко ново.

Когато дойдатъ малкитѣ деца въ единъ домъ, тѣ носятъ радостъ на родителитѣ и на всички околни; затова сж обичани отъ всички.

Тѣ носятъ съ себе си новия животъ, новия стремежъ. Носятъ съ себе си чистата и невинна любовъ, носятъ духа на смирението.

Следователно, съвременнитѣ народи трѣбва да станатъ като децата, т. е. да се помирятъ съ новитѣ наредби, които природата ни носи сега.

Хората съ обикновени ежедневни стремежи не съзиратъ тия нови наредби. Само високо развититѣ и чувствителни души, които сж се издигнали съ необикновени усилия надъ уровня на обикновеното схващане и разбиране, само тѣ чувствуватъ новото, което настѣпва въ живота, както ранобуднитѣ птички и нѣжнитѣ цвѣтенца схващатъ приближаването на пролѣтъта и изгрѣва на слънцето.

Д-ръ Ел. Р. К.

Вамъ е дадено да познаете тайнитъ

Въ 8. глава отъ евангелието на Лука, Христосъ преди да почне да разтълмва притчата за сѣятеля, казва на ученицитъ си: „Вамъ е дадено да познаете тайнитъ на Царството Божие, а на другитъ се проповѣдва съ притчи, щото като гледатъ, да не видятъ и като слушатъ, да не разбиратъ.“

Безспорно, всѣки, който чете евангелието или се счита за право-вѣренъ последователъ на нѣкоя религия или църква, мисли, че нему е „дадено да познава тайнитъ на царството Божие.“ Въ това високомѣрие изпада всѣки, който е почналъ да изучава нѣщо, не само отъ религиознитъ учения, но и отъ какъвто и да било отрасълъ въ живота, особено ако е почналъ да изучава науката. Нѣма съмнение, че при широтата на науката, предъ необхватността ѝ, човѣкъ става смиренъ, но не е така съ човѣшкитъ маси или съ нѣкои „учени“, които не виждатъ нищо друго освенъ отдѣлнитъ факти и отъ тѣхъ теглятъ голѣми заключения. Съ тѣзи свои заключения тѣ отричатъ нѣща, които сами не могатъ да докажатъ и проумѣятъ. Така напр. отъ стотина години насамъ „научно“ е да се отрича сѣществуването на Бога, на душата, на отвѣдния свѣтъ, на вѣчността на живота и пр. Безъ съмнение, не е лесно тѣ да се доказватъ масово, да се преподаватъ като предметно учение въ училищата. Тука е смисълътъ на Христовитъ думи: „Вамъ е дадено да познавате тайнитъ на Царството Божие.“ Познаването на „тѣзи тайни“ е качество на малцина. Споредъ Христа — само на неговитъ ученици. Но кой не се нарича днесъ ученикъ Христовъ? Самъ Христосъ, обаче, е далъ една жива мѣрка за познаване на неговитъ ученици. Той е казалъ: „По това ще познаятъ, че сте мои ученици, ако имате Любовь по между си.“ Ето мѣрката на Христа — тя е Любовьта. Който я има, е неговъ ученикъ. На тия, следователно, които иматъ въ себе си Любовьта които сж известни или неизвестни ученици на Христа, Той казва: „Вамъ е дадено да познаете тайнитъ на царството Божие.“ И понеже учението на Христа е учение за Царството Божие, то, явно е, ученицитъ Му разбиратъ проявитъ и особеноститъ на Това царство, което за обикновенитъ хора е недостъпно. И като говори съ притчи, може да се каже, че по този начинъ Христосъ подбира своитъ нови ученици, защото който разбира словото, Му „нему е дадено да познава тайнитъ на Царството Божие.“

Има две насоки, въ които се проявява животътъ. Това е пжтьтъ на великитъ истини, на голѣмитъ нѣща и този на малкитъ, обикновенитъ нѣща. Голѣмитъ нѣща сж далечнитъ нѣща. Тѣ сж голѣмитъ въпроси на живота — въпросътъ за Бога, за душата, за отвѣдния свѣтъ, за вѣчността на живота и др. и др. Добирането и разрешаването на тия истини, които въ окултизма носятъ името „голѣмитъ мистерии,“ внася особенъ смисълъ въ живота на човѣка. Колцина днесъ могатъ да се похвалятъ, че има смисълъ въ тѣхния животъ? Защото на всинца, „не е дадено да познаватъ тайнитъ...“ До тия тайни всѣки човѣкъ идва самъ. Това не е пжтъ за мнозинството. Мнозинството, въ своитъ разбирания и вѣрвания е рожба на общитъ тежнениа на дадено време. А презъ всич-

ки времена на историческото развитие, до маситѣ никога не е дошло едно истинско, чисто разбиране за великитѣ истини — за Бога, за душата, за вѣчния животъ. Тѣ всѣкога сж бивали примѣсвани съ разни суевѣрия. Истината е била забулена отъ суевѣрията и страха. Може би и човѣчеството не е било дорасло да разбира истината. Може, обаче, смѣло да се каже, че голѣма частъ отъ днешнитѣ хора сж готови да разбиратъ голѣмитѣ истини. Тѣ сж освободени чрезъ науката отъ суевѣрията, отъ страха. Тѣ иматъ трезва, критична мисль, иматъ най-последатѣлно положителни познания и опитностъ. Иматъ, обаче, голѣмо високомѣрие и недостатѣчни изживявания и страдания, които да сж раздрусали устоитѣ имъ, та да останатъ безъ опора въ живота. Като загубятъ устоитѣ си, въ които силно вѣрватъ днешнитѣ хора — въ властѣта, въ славата, въ паритѣ, — тѣ непремѣнно ще подирятъ смисль, новъ смисль въ живота. Затова поединично намиратъ смисль хората, защото поединично ги „чука“ животътъ. И не отъ страхъ намиратъ хората Бога и виждатъ другата страна на нѣщата, положителната, великата. Защото днешниятъ човѣкъ не се страхува отъ нищо. Той е готовъ и безстрашенъ да убива и да разрушава всичко, което самъ е градилъ въ течение на вѣкове. Той е готовъ да унищожи и самъ себе си, когато загуби смисль на собственото си съществуване. Съвременниятъ човѣкъ въ своето безстрашие и въ своята безизходностъ е дошль до безплатица. За него нѣма вече нищо ценно и свето, нѣма идеаль. Идеали и цели, наложени отъ вънъ, не сж идеали. Тѣхъ трѣбва да намѣри той вътре въ себе си. Тогава ще дойде до извора на вътрешната радостъ. Въ живота му ще има радостъ. Може да сж малки радости, но тѣ ще внесатъ смисль. Отрудениятъ човѣкъ днесъ, за когото всичко въ живота е механично и слѣпо, за когото нѣма смисль, трѣбва да се остави спокоенъ за малко. Въ него ще забушува цѣль адъ отъ мисли, чувства и желанія, които се борятъ помежду си. Като утихнатъ тия борби, въ него ще избликне една малка радостъ. Тя ще му отвори очитѣ, той ще види, че въ него има нѣщо друго, което живѣе другъ животъ — повисшъ, по-свѣтль. Така човѣкъ ще почне да се вглежда въ себе си и вънъ отъ себе си, — да намира малки радости въ себе си и да се радва и въодушевява на доброто и хубавото, което е извънъ него. А доброто и хубавото е безспорно въ всичко, което расте, цвѣти и живѣе, което се развива. Започне ли човѣкъ да се радва на малкитѣ, едва забележими нѣща, започне ли да се възхищава отъ красивото и доброто, той започва да чувствува, че живѣе, започва да добива смисль. Съ това той почва да се приобщава съ нѣщата, съ природата, съ всичко живо. Въ приобщението съ всичко се крие истинското религиозно чувство. И тѣй, началото на истинското религиозно чувство, което е въ приобщение съ всичко въ природата, седи въ малката радостъ, която избликва отъ дълбочинитѣ на душата, а сжщо и въ въодушевяването — сърдването на всичко.

По този пътъ сж идвали до истинската религиозностъ и признаване космичния Разумъ мнозина голѣми учени на модерното време. Излишно е да се даватъ дълги списъци отъ имена. Ще споменемъ за Бергсона, който чрезъ интуицията, чрезъ непосредственото вътрешно прозрение идва до познаването на душата и на Бога, идва до връзката съ Цѣлото, до творческото дѣло и динамиченъ мораль на истински религиознитѣ хора, на светиитѣ, мистицитѣ. Ще споменемъ за Айнщайна

(въ „Моятъ Свѣтогледъ“, 1934 г.), който казва, че човѣкъ, който е престаналъ да се въодушевява, е умрѣлъ приживе. Той счита, че смисълътъ на живота е тѣсно свързанъ съ едно религиозно съзнание и чувство. Приобщаването съ всичко въ природата, съ цѣлото битие създава истинското космично религиозно чувство. Отъ това гледище Айнщайнъ счита себе си измежду най-религиознитѣ хора въ свѣта. А най-голѣмиятъ възторгъ, който той изпитва предъ красотата на всемира, създава у него мисълта за великия Разумъ въ битието.

Ето по този пътъ стигатъ голѣмитѣ учени на днешното време до голѣмитѣ истини на живота — до Първичния Разумъ, до космичната религиозностъ, до вѣчността на живота. Тѣ сж честни мислители, дошли до тия истини чрезъ вдѣхновението, което имъ разкрива необходимостта на научното изследване и прозрение; дошли до това съзнание чрезъ разбиране дълбокото вътрешно отношение между отдѣлната личностъ и Цѣлото, космичното Цѣло.

Безъ съмнение, такива велики личности, дошли до тия голѣми истини на живота, биватъ велики и въ своя всѣкидневенъ животъ, въ малкитѣ нѣща, въ „малкитѣ мистерии“. За тѣхъ, именно, е казано: „Вамъ е дадено да познаете тайнитѣ на Царството Божие“. Тия наши съвременници, които движатъ свѣтовната мисълъ, които сж дошли до единението съ всичко, което е Любовь къмъ всичко въ природата, което е Любовь къмъ Цѣлото, въ истински смисълъ на думитѣ Христови сж разбрали и познали „тайнитѣ на Царството Божие“. Защото основа на „Царството Божие“ е Любовта. Въ нея е благо за всички, въ нея лежатъ истинскитѣ основи на новия редъ и новия свѣтъ, въ който всички сж братя.

До тия мисли, до тия чисти, основни схващания на живота може да дойде всѣки, който се спре за малко отъ главоломния набѣгъ на днешния механиченъ животъ. Всѣки, който може да се откъсне въ себе си отъ нескончаемия „шумъ“ на живота и остане съ себе си, — въ чистотата на отношенията къмъ себе си, къмъ другитѣ, къмъ свѣта, къмъ космичното Цѣло, — ще дойде до великото единство на живота, до Разума, който го ръководи въ творчество и съвършенство. Може да се каже, всѣки въ себе си може да дойде до „познаване тайнитѣ на Царството Божие“, безъ да е необходимо да извърши грандиозния опитъ на адмиралъ Бърдъ, който останалъ самъ на южния полюсъ, откъснатъ отъ шума на дѣлничността, дойде до изживяването на великитѣ истини на живота, които го преобрази.

А „познаване тайнитѣ на Царството Божие“ е идеалъ на търсещитѣ души, на „чиститѣ по сърдце“, защото въ Царството Божие е новиятъ животъ и смисълъ и добро за всички.

И по-нататѣкъ казва Учителътъ на вѣковетѣ — Христосъ: „Подобно е още царството небесно на зърно синапово, което човѣкъ посѣя на нивата си. То е по-малко отъ всичкитѣ семена, но, когато порастне, става най-голѣмо отъ всичкитѣ злакове, става дърво, и птицитѣ небесни обитаватъ въ клонетѣ му“ (Мат. 13, 31—32).

„И друга притча имъ каза: „Подобно е царството небесно на квасъ, който го взе жена и го омѣси въ три мѣри брашно, докато кисна всичкото“ (Сжщата гл., 33 ст.).

Въ тия две чудно красиви и дълбоки притчи Христосъ е скрилъ не само особеноститѣ на „Царството Божие“. Въ тѣхъ Той по-скоро ни разкрива качества на тия, „на които е дадено да познаватъ тайнитѣ на царството небесно“. А тѣ сж ученицитѣ на Любовта, хората на новото, космическо съзнание, които сж се приобщили съ Цѣлата Природа, станали едно съ всичко. Тѣзи хора, които носятъ въ себе си „кваса“ на Царството Божие, каквото вършатъ, заквасватъ всичко. Каквото посѣятъ, става голѣмо, велико. Затова пѣттѣ на новото е пѣть личенъ, пѣть на отдѣлния човѣкъ. Ако единицитѣ сж заквасени, лесно ще се заквасятъ всички. Такива единици сж били необходими презъ всичкитѣ вѣкове. Днесъ тѣ сж необходими повече отъ всѣкога. Тѣ сж били всѣкога будители на човѣчеството, тѣ сж водили прогреса на свѣта. Днесъ тѣ ще бждатъ сжщо така най-голѣмитѣ фактори въ живота. Днесъ отдѣлната личностъ воюва въ себе си, съ себе си и съ свѣта. Днесъ народитѣ въ свѣта воюватъ вжтре въ себе си и съ другитѣ народи. Цѣлиятъ свѣтъ търси пѣтя, търси „победата“, която ще донесе доброто, трайното добро за всички. Кой ще донесе доброто?

Споредъ думитѣ на най-великия измежду синоветѣ човѣчески, споредъ Христа — най-голѣмиятъ авторитетъ презъ всички времена — ще победятъ и ще донесатъ добро, миръ и справедливостъ тия, „на които е дадено да познаятъ тайнитѣ на Царството Божие“. Защото тѣ носятъ Любовта въ свѣта. Защото тѣ сж квасътъ, който заквасва всичкото тѣсто.

Въ Любовта е бждещето на свѣта, на всички хора по земята. Въ нейнитѣ носители е ключътъ на новото, мирътъ и справедливостта.

G. N.

Върху характерологията на смѣха

Човѣкъ е написана книга, която се изучава бавно, съ течение на цѣлъ животъ и то само отъ тия, които се взиратъ въ нея и търсятъ въ дълбинитѣ ѝ. Всѣки срещнатъ човѣкъ е богатъ материалъ за наблюдения и изследвания. Отъ неизбродимитѣ дълбини на човѣшкото азъ — съзнато и несъзнато — до най-малкото, невинно на гледъ, помръдване на нѣкое мускулче или прѣстъ, има една непрекъсната верига отъ причини и послѣствия, едно единство и закономерностъ, които могатъ да бждатъ доловени само отъ наблюдателното око. Бидейки сложна система отъ деятельности, въ които е преповторенъ цѣлиятъ космиченъ животъ, човѣкъ е изразъ на свѣтовното единство. Всички закони на физиката и химията — дветѣ владетелки на мъртвата природа се срѣщатъ тамъ. Въ човѣка сж отразени геологичнитѣ епохи, преповторена е оная неизброима и велика стълба на органичния развой, а въ душевния му животъ проблѣсватъ всички трепети на макрокосмоса, настрояния на четиритѣ годишни времена, тъгнещиятъ ураганъ на подземнитѣ стихии и мълчаливата, безкрайна радостъ на звезднитѣ небеса.

Психолози, физиолози, писатели, художници и философи се мъчат да проникнат въ тоя неизброденъ лабиринтъ и всѣкога откриватъ връзка между процеситѣ на душевния животъ и физиологичната действителностъ. За всѣкого е ясно, че преживѣлицитѣ: радостъ, страхъ, ужасъ, обида, или похвала, намиратъ съответенъ изразъ по лицето. Тѣ действуватъ по различенъ начинъ на лицевитѣ мускули, на кръвообръщението, на дишането и на хиляди още знайни и незнайни отправления въ организма. Единъ отъ тия външни белези, които разкриватъ много нѣщо отъ сжчината на човѣшкото азъ, е и смѣхътъ. Една редица отъ наблюдения, направени върху видоветѣ смѣхъ и проучени паралелно съ тѣхъ характернитѣ особености на наблюдаванитѣ субекти, даватъ едно пълно съ много жизнена правда виждане въ човѣшата душа.

Изложенитѣ тукъ нѣща сж строго оригинални и абсолютно неповлияни и несравнени съ кои и да било сжществувачи изследвания върху причинитѣ и психофизиологичнитѣ корени на смѣха и хумора.

Що е смѣхъ? Ние нѣма да се спираме на това мѣсто върху причинитѣ за неговото пораждане, нито върху психологичната структура на хумора. За него всички сж съгласни, че има своя зародишъ въ контраста. Тукъ ще се спремъ за сега само на вида, качеството, стила, или, ако можемъ така да се изразимъ, върху морфологията на смѣха и усмивката.

Спонтанниятъ смѣхъ е психологическо състояние, при което човѣкъ не успѣва да се владѣе и да се подправя. Не говоримъ за оня усмивка, която може да се нагласява и съ която много хора декориратъ лицето си, за да се харесатъ. Нашитѣ наблюдения се отнасятъ до оня непринуденъ смѣхъ или усмихване, които сж продуктъ и избликъ на нѣщо изживяно, пълно и спонтанно.

Наблюдавайте хората, когато се смѣятъ, за да видите, какво огромно разнообразие има въ тоя смѣхъ. Нѣкой би отговорилъ, че различнитѣ начини на смѣхъ произлизатъ отъ това, че хората сж различни и нѣма двама, които да си приличатъ. Това не е истина, защото, ако е вѣрно, че лицата не си приличатъ, има смѣхъ, който прилича на другъ смѣхъ, има усмивка съ еднаква стилова особеностъ, произлѣзла отъ еднакви психични подбуди. Човѣкъ се издава въ смѣха. Ако успѣете да наблюдавате нѣкое лице, което ви интересува въ моментъ на спонтаненъ непреодолимъ смѣхъ, вие ще почувствувате нѣкакво изясняване около неговото азъ. Нѣщо ще ви приближи до това лице и отъ тоя моментъ вие ще го познавате по-добре. Може това, което ще ви се разкрие, да е малко, но това малко е непогрѣшимо. Вие непременно ще схванете голѣмитѣ общи линии на единъ характеръ: емоционалностъ, склонностъ къмъ размисълъ, раздражителностъ, кротостъ и пр. Не сте ли чували да казватъ за нѣкого „видѣ ми се отначало интересенъ човѣкъ, но после се разочаровахъ, защото глупаво се смѣе.“ Какво е глупавото въ една усмивка? Никой не може да го дифинира точно, но то е вѣрно доловено нѣщо, аргументирано въ насъ по-силно, отколкото всички други нѣща, които ни разкриватъ и уясняватъ една личностъ.

Колкото и да е трудно да се предадатъ ония нѣща, които проблѣсватъ като истини при едно непосредствено наблюдение, ние ще се опитае да дадемъ по-долу нѣколко характерни белези при смѣха и усмивката, които могатъ да бждатъ провѣрени. Тѣ се явяватъ толкова

по-правдиви и неопровержими, колкото лицето, което наблюдава, е по-добър психолог и има набрана доста голѣма опитност отъ съзнателно или несъзнателно вникване въ смѣха и усмивката.

Смѣхътъ има три видими ефекти. 1) Промѣна на маската на лицето чрезъ многообразни мускулни промѣни у него, 2) звукови ефекти, които произлизатъ отъ устно носно-гърлената кухина, 3) жестове и движения съ ржце, крака, а понѣкога и съ цѣлото тѣло. Понѣкога смѣхътъ предизвиква деятелност и съ слъзнитѣ жлези и смѣещиятъ се има видъ на човѣкъ, който плаче.

Широкиятъ смѣхъ, придруженъ съ гърленъ гласъ, при който, обикновено, взима участие всѣко муслулче на лицето, е свойственъ на хора откровени, незлобиви, но малко повърхности. Тѣ много лесно напущатъ състоянието на сериозност и търсятъ веселата страна на всѣко нѣщо. Тѣ сж сърдечни, съ малко конфликти въ своя вътрешенъ животъ, чиито радости сж пълни. При смѣха си, тѣ държатъ главата си назадъ, като че я забиватъ по-дълбоко въ раменетѣ. При това положение, вратѣтъ имъ се скъсява, устата е кръгло отворена, но долната устна не е дръпната силно назадъ. Ако при тоя видъ смѣхъ, долната челюсть и устна се вдаватъ навътре и гласътъ е гъгливъ и задавенъ, ние имаме работа съ хора малко глупави и повърхностни. Смѣхътъ на такива хора завършва внезапно и физиономията имъ разкрива една безличностъ.

Има другъ видъ смѣхъ, при който взиматъ участие предимно устата и устнитѣ, а останалата частъ на лицето, включително и очитѣ му, сж чужди. Това е смѣхътъ на неоткровенитѣ хора, които винаги таятъ нѣщо. Особено скрити, опасни сж хората, при които най-спонтанниятъ смѣхъ се изразява въ едно изкривяване на устата, а очитѣ старателно бѣгатъ отъ погледа на събеседника, като тоя погледъ се застоява нѣкъде въ жгѣла на око̀то.

Хитритѣ и любопитни хора се смѣятъ обикновено при затворена уста, при което се явява само едно издуване на бузитѣ, а погледътъ изподъ вежди дири погледа на другитѣ хора. Такъвъ човѣкъ може да бѣде любопитенъ, даже лукавъ, но не зълъ и жестокъ.

Когато човѣкъ смѣйки се говори, т. е. когато той се смѣе самъ на това, което приказва съ едно задъхващо хихикане, придружено нѣкога съ задушаване и кашлица или съ просълзени очи, той непремѣнно е добросърдеченъ, духовитъ, незлобивъ и съ промѣнчивъ, лекъ характеръ, защото, ако можеше да размива другитѣ и самъ да остане съ спокойно лице, той би ималъ по-твърда воля, би билъ по-саркастиченъ. При смѣха лицето на издигнатия духовно човѣкъ сияе. Той е изразъ на цѣлото лице, което не се изкривява комично, а трепти. Цѣлото лице се смѣе — всѣко мускулче отъ тоя смѣхъ се прелива като вълна и нѣкакъвъ оптимистиченъ повикъ. Въ тоя смѣхъ участвува радостта на свѣта — чиста, непринудена и богата.

Има смѣхъ, който започва отъ очитѣ и после се разлива по лицето. Така се смѣятъ интелигентнитѣ хора съ буденъ разумъ, съ финни чувства и известна проникновеностъ. Никога не можете да очаквате грубостъ и неодѣланостъ отъ човѣкъ, чиято усмивка проблѣсва първомъ въ очитѣ.

Хората, които при смѣха свиватъ миглитѣ на очитѣ си и погледътъ имъ се плъзга направо, а не косо, сж мечтателни натури, малко затворени въ себе си и съ тънко художествено чувство.

Има случаи, когато тия, които се смѣятъ, не издаватъ никакъв гласъ, а едно продължително и остро свистене въ гърдитѣ или въ дълбочината на ларинкса. Лицето е свито въ една постоянна гримаса. Тѣ се задушватъ при смѣха, мърдатъ рѣцетѣ си, чувствуватъ болки въ мускулитѣ на челюстѣта или корема. Това сж хора обикновено умни, малко скържави и скрити.

Най-лошиятъ смѣхъ, издаващъ една неприятна, отегчаваща личностъ, е едно глупаво хихикане при поемане дѣха нагоре и еднообразно като глухъ крѣсъкъ на граблива птица. Тоя смѣхъ е придруженъ съ единъ безличенъ изразъ и съ едно равномерно клатене на главата.

Изобщо, смѣхътъ съ широко отваряне на устата е смѣхъ на хора съ по-малко интелектъ и тънкость на характера, когато съдържа ниятъ смѣхъ е на по-рафинирани, а нѣкога на по-меланхолични хора.

Ако при смѣха мускулитѣ на лицето сж отпуснати и тѣхната контракция или разтегляне става бавно, съ други думи, ако усмивката се оформява бавно, а не проблѣсва отведнажъ, тя ни показва единъ флегматиченъ характеръ, съ болезнени симптоми, безъ инициатива и съ известна потиснатость. Когато усмивката блѣсва отведнажъ и просиява на лицето въ мигъ, показва добро здраве, душевно разположение и енергия. Женитѣ, които се смѣятъ така, сж по леконравни, но не зли. У злия човѣкъ усмивката не се явява лесно.

Една интересна усмивка има гордостѣта. Тя не е много сърдечна, а още по-малко заразителна усмивка. Тя не приобщава къмъ себе си, а изразява едно снисходително поглеждане надолу съ полуотпуснати мигли и леко извиване на устнитѣ. Въ повечето случаи това е доста приятна усмивка, рѣдка даже, откриваща единъ особенъ чаръ, но тя рѣдко се сподѣля отъ другитѣ, а напротивъ оставя едно недоумение и конфузия. Гордостѣта е порокъ, макаръ и единъ отъ най-благороднитѣ пороци, но не може да се отрече, че рѣдката усмивка на гордостѣта, която трепти върху лицето на единъ интелигентенъ човѣкъ, има единъ своеобразенъ чаръ.

Нѣма душевно състояние, на което да не отговаря една съответна усмивка. Усмивка има и жестокостѣта. Не сж рѣдки случаитѣ, когато усмивката по човѣшкото лице извиква истински ужасъ. Понѣкога единъ неописуемъ изразъ на страдание граничи съ една усмивка, която е много по-страшна, защото само най-голѣмото страдание взема такъвъ изразъ.

Известна нервна деятелность у човѣка предизвиква нѣкои контракции въ мускулитѣ на лицето, които на пръвъ погледъ не отговарятъ на душевното състояние. Ние не можемъ да наречемъ смѣхъ или усмивка тая трагична смѣсица, която представя усмивката върху човѣшкото лице въ моментъ на силно разочарование, на измамено очакване, усмивката, която тѣжно се откроява на лицето, когато видимъ въ неочаквано състояние оня, на когото безусловно сме вѣрвали.

Понѣкога ние срѣщаме усмивката на конфузията. Всѣки може да си спомни случаитѣ, когато нѣкой човѣкъ се усмихва, защото съ тая усмивка иска да запълни единъ сконфузенъ видъ. Напримѣръ, когато нѣкой човѣкъ се препъне и падне на улицата, той се усмихва, за да замаскира смущението си. Ония, които го гледатъ, се засмиватъ по друга причина. Тѣ сж подъ хумористичното впечатление на внезапния

контрастът, но защо се смѣ пострадалиятъ? Какво изразява неговата усмивка? Не крие ли тя въ себе си единъ викъ къмъ съчувствие или едно примирено признание, че и най-гордиятъ човѣкъ може да бжде спънатъ отъ едно нищожно камъче и да падне на земята?

Елементарни наблюдения върху характерологията на смѣха има всѣки човѣкъ. Доказателство за това е фактътъ, че всѣки безъ колебание може да опредѣли дружелюбния смѣхъ. Рѣдко обаче, може да се разчлени и анализира онова, което се вижда и непосредствено се долавя въ смѣха и усмивката. Разбира се, по единъ само белегъ е рисковано да се сѣди и заключава. Възможно е, нѣкой човѣкъ да има два или три отъ посоченитѣ белези, но единъ е доминиращиятъ. Само едно проникателно наблюдение може да открие единствено същественото въ даденъ моментъ и свързаното съ него психологично значение.

Нека кажемъ нѣколко думи за усмивката. Тукъ въпросътъ е посложенъ и по-деликатенъ. Усмивката е мигъ, проблѣсъкъ отъ живия трепетъ на едно лице и тя говори въ тоя мигъ много повече, отколкото тия, които биха се опитали да я уяснятъ. Мнозина се чудятъ, какво състави високата цена на оная картина отъ Лувърския музей, наречена Джоконда. Това е, разбира се, усмивката, изразена въ единъ едва уловимъ трепетъ на устнитѣ, която крие въ себе си толкова загадъчностъ, че едва ли би се намѣрилъ словесенъ изразъ на нейното тълкувание. Тя крие една неразрешена загадка.

Да се смѣе може всѣки, но да се усмихва може само единъ изтъненъ индивидъ. Усмивката е отразенъ върху лицето единъ далеченъ трепетъ въ душата на човѣка и, нека признаемъ, е свойствена повече на жената, отколкото на мъжа. Женитѣ повече знаятъ да се усмихватъ. Ние не говоримъ за оная преправена усмивка, съ която се кокетира, а за усмивката, която трепти на лицето като мимолетно прорѣзана върху гладката повърхностъ на езеро бразда.

На какво се дължи това, че по-голѣмата частъ отъ мъжетѣ се смѣятъ, а по-голѣма частъ отъ женитѣ се усмихватъ? Отговорътъ е въ това, че природата на мъжа е по-открита, по-проста въ нѣкои отношения и по-центробѣжна. Психичното отправление на мъжа е отъ центъра къмъ периферията. Той е инструментъ на активността. Жената е по-усложненъ психологиченъ моделъ. Тя по-рѣдко излиза навънъ и посоката на нейния жизненъ темпъ е отъ периферията къмъ центъра. Жената се усмихва, когато гледа на заобикалящата я действителностъ, защото тя я преживява въ себе си, а мъжътъ се проектира навънъ въ нея. Когато видите мъжъ да се усмихва съ проникателенъ изразъ, то е една непремѣнно сложна и углѣбена натура.

Усмивката е най-нѣжната и неуловима загадка на едно лице. Тя се тълкува трудно. Едно дръзновение е да се проникне въ другата душа чрезъ проблѣска на една усмивка. Да се дири човѣкътъ въ смѣха му е опитъ да се разкрие една преграда, която разкрива великата съкровищница, защото както всѣка непринудена деятелностъ, така и смѣхътъ е пътека за разкриване оная сложна енигма, наречена човѣкъ.

Боянъ Боевъ.

Новиятъ начинъ на възприемане

Когато чуешъ симфонията на дъждовнитѣ капки по стѣклата на твоитѣ прозорци, мисли за Великата Любовь, която работи въ свѣта. Тя е изпратила този скъпъ даръ на всички свои деца. Любовта е великата, едничката работничка на свѣта.

Недей си я представя парадно облѣчена да шествува бездейно въ свѣта; съ служителски дрехи тя отива до всички свои деца — еднакво разположена къмъ скалата и тревичката, мушичката и звѣра, разбойника и праведника, понеже въ глѣбинитѣ на всѣко сѣщество тя вижда красота, която никой другъ не вижда. На всички тя гледа презъ очитѣ на възлюбленъ и отъ всички очаква нѣщо, което никой другъ не очаква.

Тя е великиятъ архитектъ въ свѣта; изваяла е чудната архитектура на планинитѣ съ рѣка на изкусенъ строителъ. Тя чертае пѣтищата на небеснитѣ тѣла. Смѣнява зимната бѣлоснѣжна покривка съ пѣстротата на майскитѣ цвѣта, съ златото на узрѣлитѣ ниви и съ изобилюето на есеннитѣ плодове. Неспирно тя върти колелото на живота и при всѣка нова епоха смѣнява декоритѣ на свѣтовната сцена, за да дава на своитѣ деца все нови и нови уроци въ великото училище на живота. Отъ планинитѣ тя изпраща изворитѣ, за да утоли жаждата на хиляди хора, тревички и цвѣта долу въ долината.

Човѣкъ набраздява земята и хвърля въ браздитѣ семената; но главниятъ дѣлъ отъ работата остава на нея, великата Майка — Любовта! Тя познава нуждитѣ на зърното, скрито въ земнитѣ недра, праща му своитѣ дарове: животворна влага, свѣтлина и топлина, за да покълне и изкара нѣженъ стрѣкъ нагоре — на слънце и на свобода.

Когато видишъ цвѣтята по разцвѣтѣнитѣ ливади, мисли за нея! Тя съ усѣтъ на вещь художникъ е турила всички багри по пѣстритѣ имъ одежди. За човѣка съ новото отношение къмъ природата цвѣтята не сѣ мъртви форми. Той се свързва съ вътрешния имъ животъ. И когато съ такъвъ усѣтъ той се приближава къмъ тѣхъ, става възприемчивъ къмъ разумното начало, което работи въ тѣхъ, и това ражда у него нови идеи и проблѣсъци. Цвѣтетъ му говори на своя езикъ и той го разбира. То му казва:

„Съ радостъ отварямъ сутринъ вѣнчето си на слънчевитѣ лъчи! Радвамъ се на моитѣ гости: мушички, пчелички и хора. Радвамъ се най-вече, когато нѣкой може да прочете това, което е писалъ въ менъ Онзи, който ме е пратилъ отъ моята далечна родина. Имамъ да ти кажа много нѣща, да ти разкрия много тайни, понеже азъ съмъ посланикъ, пратенъ отъ други свѣтове. Имамъ да ти говоря толкова много за свѣта, отъ който ида! Нося ти поздравъ отъ твоитѣ далечни приятели. И въ тебе има градина съ благоуханни цвѣта и плодни дървета. Поливай ги всѣки день и отъ плодоветѣ имъ раздавай на всички!“

Когато нѣжниятъ пролѣтенъ вѣтрецъ те облѣхне, мисли за нея, Великата Майка на свѣта — Любовта! Научи се да разбирашъ неговия езикъ; минавайки край тебъ, той тихо ти шепне:

„Нося ти красивитѣ мисли на чиститѣ сфери! Любовта управлява живота. Всичко е любов! Сждбинитѣ на всички сж въ нейнитѣ ржце. Затова бжди радостенъ, пълненъ съ довѣрие и надежда. Бждещето ти се усмихва и те зове къмъ слънчевитѣ върхове. Следвай този зовъ. Усмихвай се на живота съ упованието на дете, което поглежда очитѣ на майка си. Не грохвай преждевременно подъ бремето на тежкия товаръ, подъ тежестта на безброй безпокойства. Гледай на всичко презъ Нейнитѣ очи и ще добиешъ невинността и чистотата на детето, и всички твои тревоги и смущения ще се стопятъ. Тѣ сж тѣй илюзорни и безпредметни! Има единъ красивъ, реаленъ свѣтъ, който не подозирашъ“.

Когато видишъ пѣстрокрили пеперудки да летятъ надъ цвѣнали дървета, когато видишъ облаци, носещи се леко по небесната ширь, мисли за Нея — Великата Свѣтовна Майка — Любовта. Тя стои задъ всички форми, задъ всички сили. Тя е осѣяла небето съ безброй звезди и чрезъ тѣхъ възпитава твоя умъ и твоео сърдце. Когато погледнешъ къмъ звездитѣ и мислишъ за Нея, веднага ще станешъ способенъ да чуешъ, какво ти говорятъ тѣ чрезъ музиката, която изпращатъ въ свѣта. Нека утихне всичко въ тебе, за да чуешъ, какво ти говори тихата музика, която слиза отъ звезднитѣ сфери къмъ земята. Тя ти говори;

„Мисли за Любовта която крепи свѣта. Тя ни води въ строенъ редъ изъ всемира. Ти, жителю на земята, издигай съзнанието си нагоре къмъ насъ, сияйнитѣ слънца, за да почувствуващъ изворитѣ на живота и великия му смисълъ. Звездниятъ прахъ, който е разсѣянъ по небето, е роденъ отъ Любовта — Великата Майка на свѣта — за да създаде условия на сжществата, които се намиратъ въ разни степени на развитие. Условията върху разнитѣ звезди сж тѣй разнообразни, че за всѣко сжщество има условия, най-подходни за неговата степенъ на развитие. Съ трепетна радостъ ще забие сърдцето ти, когато разберешъ величието и красотата на нейния планъ! Тя води свѣта къмъ велико щастие!“

Всичко, що става на обширната свѣтовна сцена, да ти напомня за нея! Когато видишъ чуденъ слънчевъ изгрѣвъ, засмѣни полянки, пролѣтни тихи небеса, снѣжни върхове, бездни и шумни водопади изъ планинитѣ, знай че всѣка красота въ свѣта е отблѣсъкъ на Нейната мисълъ!

Съ безброй дарове е обсипала тя пѣтя ти! Всичко, що виждашъ около себе си, е любовенъ даръ! И ти мислишъ, че си изоставенъ! Въздъхътъ, който дишашъ, свѣтлината, която те облива, цвѣттята, съ които си заобиколенъ, планинитѣ — всичко това сж нейни дарове. Тя често те посещава, често осѣнява съ присжтствието си светилището, което е въ глѣбинитѣ на твоята душа. И тогава свѣтла мисълъ проблѣсва въ ума ти, нѣжно чувство стопля твоео сърдце, въ тебе се ражда вдѣхновение за благороденъ подвигъ. Това сж дароветѣ, които тя ти е оставила при своето посещение.

Когато нощемъ оставяшъ тѣлото си да почива, за да се укрепи и обнови, тя взема тебе — изтъканиятъ отъ лжчитѣ на свѣтлината — въ своитѣ селения, за да ти покаже съкровищата, които е приготвила за тебе и за всички, и за да ти пришепне велики идеи и закони, които на земята още не можешъ да разберешъ.

Когато нѣкой те погледне съ погледъ, който те преобразява, който не може да забравишъ, и който ти разкрива тайнитѣ на цѣлата

вѣчностъ, тя те е погледнала презъ неговитѣ очи. Когато нѣкой ти направи ценна услуга, тя го е пратила при тебѣ. На всички свои деца тя знае имената, които сж имали преди слизането си на земята — съ които сж познати горе. Тя се слива съ всички, живѣе въ всички, и всички живѣятъ въ нея. И до когото се докосне лжчѣ отъ нея, у него затрептява веднага радостѣта на нова надежда! Когато си обезсърденъ, когато мислишъ, че никой не те обича, мисли за нея, за де те огрѣе една свѣтлина и да те стопли единъ лжчѣ, който излиза отъ Свѣтовното Сърдце. И тогава ще разберешъ, че напраздно се обезсърдчавашъ, защото си потопенъ въ нейното сияние. Тя те обгрѣща отъ вси страни. Когато сълзи текатъ по бузитѣ ти, когато мислишъ, че пжтътъ е безизходенъ, тя ще те посети и ще видишъ, че не си забравенъ и изоставенъ. Когато се строши сждѣтъ, който държишъ въ ржцетѣ си, и мислишъ, че си изгубилъ всичко, тя е приготвила за тебе нѣщо по-хубаво.

Има два начина за разглеждане на природата: едни я считатъ за мъртъвъ механизъмъ, бездушна машина, сборъ отъ физико-химични сили. Но при по дълбоко изучаване човѣкъ разбира, че тя е жива и разумна. Задъ физико-химичнитѣ сили работятъ разумни сили. Първиятъ начинъ на разглеждане ни отчуждава отъ природата, отъ вътрешния ѣ животъ, туря стени между насъ и нея, и така ние сами правимъ нещастенъ и бледенъ живота си. За човѣка съ второто схващане една основна идея прониква природата; за него тя е свещена книга, въ която е писалъ Великиятъ.

Голѣмото богатство отъ форми, които сж около насъ, принадлежатъ на разнитѣ природни царства. Това сж безчислени форми, презъ които Разумното въ свѣта е искало да се изяви по единъ все по-съвършенъ начинъ. Това е великата стълба, която води отъ минерала презъ растението и животното до човѣка и върви все по-нагоре до едно величие, което надминава и най-смѣлата ни мисль. Въ минерала, въ кристала Великата Разумностъ може да се прояви въ най-слабото си начало. Но Разумното начало постоянно твори и гради формитѣ и ги руши, за да създава все по-съвършени, въ които може да обитава съ по-голѣма пълнота.

При новото разбиране на живота свѣтлината не е само вълнообразно трептение на етера, но и нѣщо повече. Тя ни носи идеитѣ на висшитѣ свѣтове, отъ които слиза, носи ни послание отъ нашитѣ далечни приятели. Последнитѣ ни сж близки и сродни, понеже въ всички същества живѣе лжчѣ отъ едно и сжщо разумно начало. Всѣки слнчевъ лжчѣ е куриеръ, който ни носи специални писма. Отваряй съ треперещи отъ вълнение ржце и съ свещенъ трепетъ чети писмата, които всѣки день ти носятъ слнчевитѣ лжчи. Великата Свѣтовна Майка — Любовта — ти пише презъ тѣхъ:

„Мило дете, защо си превърнало земята въ долина на сълзитѣ, когато тя е създадена да бжде мѣсто на радостъ, понеже е пълна съ безброй мои дарове? И може да бжде това, като трѣгнешъ по свѣтлия ми пжтъ! И тогава ти ще ме познаешъ и ще сподѣлишъ съ менъ моята радостъ, свѣтлина, сила и знание. И тогава ще различавашъ реалностѣта отъ сѣнкитѣ — това, което води къмъ животъ, отъ това, което води къмъ смъртъта. Разшири сърдцето си, за да обхване всички сърдца! Прави това, което азъ правя. Работи за менъ, и азъ презъ тебе ще се

изявя, за да преобрази свѣта. Рухватъ всички стари идеи, стари схващания на живота. Ражда се новиятъ човѣкъ на земята — братътъ на всички сѣщества, който знае да работи, знае да служи. Той ще бжде строителътъ на новия животъ, който иде на земята!“

Защо за мнозина животътъ е тежко бреме, верига отъ скърби! Защото сж още въ предверието на живота; тѣ живѣятъ въ сѣннитѣ на живота. Не сж почнали още да живѣятъ! Безпокойствата, въ които сж потопени, спусчатъ около тѣхъ тъмно було, което имъ закрива лжчитѣ на Нейната свѣтлина, и тѣ се мислятъ за отхвърлени а забравени. Оня, който е билъ до сега апатиченъ къмъ живота и уморенъ отъ него, като влѣзе въ новото отношение къмъ живота, последниятъ става за него приказно царство, пълно съ поезия, и всичко му става скжпо и мило. Каква промѣна ще стане съ човѣка, когато бжде способенъ навсѣкжде да вижда присжтствието на Любовта! За да стане възприемчивъ къмъ вжтрешния животъ на природата, той трѣбва да се освободи отъ товара си, отъ всички ненуждни смущения, да свали тежката раница отъ гърба си и да пристжпи къмъ светилището на природата. Човѣкъ седи цѣлъ животъ въ тъмнитѣ подземия на свѣта при каситѣ съ злато, безъ да подозира за величието на това, което става около него! Поне за нѣколко мига да излѣзе отъ влажнитѣ изби на живота, за да види радостта на тревитѣ, цвѣтитя, изворитѣ, на слънчевия лжчъ, на планината! Тѣ си иматъ езикъ; чува го само оня, който отива при тѣхъ съ любовъ!

Когато човѣкъ схваща природата като мъртъвъ механизъмъ, това не може да не се отрази и върху самия му животъ. Последниятъ се механизира. А когато човѣкъ влѣзе въ общение съ вжтрешния животъ на природата, това коренно ще измѣни самия него. Тогава ще влѣзе въ връзка съ по-висшитѣ енергии на природата, и тѣ ще го обновятъ, ще родятъ у него нови потици, нови идеи и вдъхновения; лжчитѣ на красивия новъ день ще го озарятъ.

Кое човѣшко лице е по-красиво? Нали това, което изразява разумността, която работи въ човѣка? Вжншната човѣшка форма е красива, когато изразява дълбоката работа на духа. Сжщо така и когато задъ вжншнитѣ форми на природата почнемъ да прозираме дейността на Разумното Начало въ свѣта, тогава тя ще ни се разкрие въ неподзирана до сега красота.

Тия енергии, съ които ще влѣземъ въ връзка при общение съ вжтрешния животъ на природата, ще укрепятъ преди всичко физическия човѣкъ, неговото здраве. Защото хармонията, въ която ще влѣзе човѣкъ, преди всичко непременно ще преустрои, ще преорганизира материята на неговото тѣло. Общението на човѣка съ вжтрешния животъ на природата ще му отвори всички възможности, пжтъ за всички постижения. То е първата стжпка къмъ събуждане, просвѣтление и освобождение на човѣшката душа. То е влизане въ предверието на свещения храмъ на Любовта. И тогава тя ще изведе човѣка отъ робство на свобода, ще строши вѣковнитѣ вериги, които сж сковавали нозетѣ му, ще разцвѣти дарбитѣ, които тя е вложила въ него преди началото на времената!

Ангелският говоръ споредъ Сведенборга

Ангелитѣ говорятъ помежду си сѣщо както хората въ свѣта и то по разни въпроси изъ семейния, моралния и духовния животъ. Тѣхниятъ говоръ се различава отъ нашия по това, че е по-интелигентенъ, тѣй като той произтича отъ една по-вътрешна и дълбока мисль. Често ми е позволявано да говоря съ ангелитѣ като съ приятели, и тѣй като въ такъвъ случай съмъ въ сѣстояние като тѣхното, мога да кажа, че говоря съ тѣхъ сѣщо както съ хората на земята.

Ангелскиятъ говоръ сѣщо като човѣшкиятъ се сѣстои отъ ясни думи, звучно изговаряни, защото и ангелитѣ иматъ уста, езикъ, уши, както и срѣда, въ която говорътъ имъ се предава, макаръ че тази срѣда е приспособена за духовни сѣщества.

Въ цѣлото небе всички иматъ единъ и сѣщъ езикъ и всички се разбиратъ помежду си, на каквото и общество—близко или далечно—да принадлежатъ. Езикътъ тамъ не се заучва, а е инстинктивенъ, защото той произхожда отъ самитѣ тѣхни чувства и мисли. Тоноветѣ на говора имъ сѣответствуватъ на чувствата имъ, а думитѣ — на идеитѣ. Поради това сѣответствие, говорътъ имъ е духовенъ, защото той е звучащо чувство и говореща мисль.

Всѣки, който се поразмисли, би могълъ да разбере, че мисълта произтича отъ чувствата и че идеитѣ на мисълта сѣ формитѣ въ които е разпредѣлено преобладаващото чувство. Нѣма възможность за никаква мисль или идея вънъ отъ чувството — отъ което мисълта добива своя животъ и душа. Поради това ангелитѣ могатъ да познаятъ, какъвъ е единъ човѣкъ само отъ говора му: отъ тона на гласа, какво е чувството му, и отъ изговарянето на думитѣ — какъвъ е неговиятъ умъ.

Ангелскиятъ езикъ нѣма нищо общо съ човѣшкитѣ езици освенъ нѣкои думи, които сѣ звуковъ изразъ на нѣкое чувство. Тѣ не могатъ да изразятъ нищо друго освенъ това, което е въ пълно сѣгласие съ тѣхното чувство; всичко което не е въ такова сѣгласие, ги отблъсква. Казано ми е, че първиятъ езикъ на земнитѣ хора е сѣответствувалъ на ангелския езикъ, понеже той е билъ взетъ отъ небето.

Тѣй като езикътъ на ангелитѣ сѣответствува на чувството имъ, което изтича отъ тѣхната любовь, а любовта въ небето е любовь къмъ Бога и къмъ ближния, явно е, че говорътъ имъ трѣбва да е много благозвученъ и приятенъ и че той не действува само на слуха, а засѣга и дълбочинитѣ на ума у онѣзи, които го слушатъ.

Случи се веднѣжъ единъ ангелъ да говори на единъ коравосърдеченъ духъ. Къмъ края на разговора този духъ бѣ тѣй трогнатъ, че се заплака съ сълзи, казвайки, че никога не е плакалъ преди, но въ слѹчая не може да се въздържи, понеже чува самата любовь да му говори.

Езикътъ на ангелитѣ е сѣщо така изпълненъ съ мъдрость, защото той е изразъ на тѣхната дълбока вътрешна мисль. Тѣхното чувство е любовь, а говорътъ имъ — сѣчетание на любовь и мъдрость. Поради това, тѣ могатъ да изразятъ съ една дума и въ единъ мигъ това, което човѣкъ и съ хиляди думи не би могълъ да изрази. Сѣщо така, идеитѣ на мисълта имъ включватъ нѣща извънъ схващанията и изразнитѣ срѣдства на човѣка. По тая причина е казано, че нѣщата, ви-

дени и чути въ небето, сж неизразими и че нито око ги е видѣло, нито ухо ги е чуло.

Колкото по-възвишенъ е единъ ангелъ, толкова и говорътъ му е по-мекъ и се лѣе като непрекъсванитѣ звуци на кротко поточе, докато говорътъ на ангелитѣ отъ по-долна степенъ е съ прекъсвания и не се лѣе така благозвучно.

Ангелскиятъ говоръ е полифониченъ и наподобява единъ видъ симфония, която не може да се опише, но която се дължи на хармоничното звучно преливане на мисли и чувства.

Когато ангелитѣ говорятъ съ човѣка, тѣ не употребяватъ своя езикъ, а неговия собственъ. Това е така, защото тѣ се обръщатъ и свързватъ съ човѣка по начинъ, че и двамата да иматъ еднакви мисли. При това, когато единъ ангелъ посети човѣка, той навлиза въ паметта му, така че самъ той не съзнава, дали всичкото знание не е негово собствено.

Азъ съмъ запитвалъ ангелитѣ, какъ става всичко това, че тѣ, които не могатъ да произнесатъ нито дума отъ човѣшкия езикъ и сж отъ духовно естество, ми говорятъ на родния езикъ. Да не би азъ да съмъ този, който говоря, а на тѣхъ да имъ се струва, като че ли тѣ говорятъ. Тѣ отговориха, че съзнаватъ връзката си съ човѣка, съ когото говорятъ, съ неговата мисълъ, но понеже тя — неговата духовна мисълъ — се влива въ естествената му мисълъ, езикътъ на този човѣкъ и всичкото му знание имъ се струва да е тѣхно собствено.

Има една друга причина, защо ангелитѣ и духоветѣ се свързватъ така тѣсно съ човѣка, че да считатъ неговото знание за тѣхно собствено. Сжествува една такава връзка между духовния свѣтъ и естествения свѣтъ въ човѣка, че двата свѣта изглеждатъ, като да сж единъ и сжщъ. Но тъй като човѣкъ се е отдѣлилъ отъ небето, Богъ се е погрижилъ той да бжде придружаванъ отъ ангели и духове и по тоя начинъ посредствомъ тѣхъ да го управлява. Тази е причината за силната връзка между човѣка, ангелитѣ и духоветѣ. Друго би било, ако човѣкъ не бѣше се отдѣлилъ отъ небето — въ такъвъ случай той щѣше да бжде управляванъ непосредствено направо отъ Бога.

Въ далечното минало хората сж били въ тѣсна връзка съ ангелитѣ, така че сж общували съ тѣхъ като съ приятели, понеже сж признавали божественото подъ човѣшката форма. За тѣхъ небето и свѣтътъ сж съставлявали едно и сжщо царство. Поради любовта къмъ себе си и свѣта, човѣкъ постепенно се е отдѣлилъ отъ небето и почналъ да чувствува удоволствие само отъ тая любовъ къмъ себе си и свѣта, докато съвсемъ е забравилъ небето. Отъ тогава много рѣдко се е случвало нѣкой да говори съ ангелитѣ.

Преводъ отъ английски.

П. М-въ.

Хронокосмографската система на Нострадамуса

Нострадамус не скрива, че неговите съчинения са изплетени от „хитрости, примки и машинации“ (IV, 6). Не е случайно, следователно, обстоятелството, че е тръбвало да изминатъ близко четири века, за да се разбули донѣкжде мистерията около прочутите предсказания.

Самъ Пиобъ е успѣлъ едва следъ много трудъ да преодолѣе една следъ друга доста прегради, които пазятъ центуриите отъ погледа на непризвания. Тукъ не се касае при това само за безбройнитѣ алегии, съ които читателятъ се сблъсква на всѣка крачка. Отъ изследванията на Пиобъ се оказва, че тѣ съвсемъ не са единствените, нито най-големите трудности, които тръбва да се превъзмогнатъ въ случая.

Пиобъ открива, че френскиятъ текстъ на предсказанията е една илюзия и че цѣлото съчинение тръбва да се преведе преди всичко на латински езикъ. Това е първата голѣма тайна. Като се има предъ видъ, че нѣкои латински думи иматъ двойно значение, нѣма да ни се види чудно, че понякога въ латинския преводъ се получава съвсемъ различенъ смисълъ отъ тоя на френския текстъ. Напр., Нострадамусъ се забавлява да пише: „L'abri de l'heureux de Bourbon“ (шестостишие 34.), единъ изразъ, който би следвало да означава „жилището на щастливия бургонски.“ Пиобъ го превежда на латински съ: „tectum secundi Bourboniensis“ което дава истинското значение на фразата, а именно: „жилището на втория бургонски (династиченъ) клонъ“.

Коментаторътъ установява по нататъкъ, че всѣки стихъ тръбва да съдържа точно 6 думи въ латинския преводъ. Въ случай че се явятъ петъ, една отъ тяхъ тръбва да се раздѣли, за да се получи истинскиятъ смисълъ на предсказанието.

Друга тайна на нострадамусовите творения е, че стиховете не са свързани помежду си. Изключение правятъ само нѣкои три- и четиристишия, които образуватъ началото на дадена верига стихове, и нѣкои двустишия, които бележатъ края или една спирка въ развитието на сжцата. Нострадамусъ нарича групата отъ два стиха — „стена“, а тия отъ 3 или 4 стиха — „стълбове.“ Той мисли при това. продължава Пиобъ, за стени и стълбове на храмъ, тъй като общата конструкция на веригата на стиховете строи наистина храмъ. Тия свързани стихове са именно, които представляватъ сравнително по-ясни мѣста срѣдъ останалите „тъмни текстове“.

Въ всички други случаи тръбва да се намѣри връзката между стиховете. Обаче, съгласно играта на числата, които образуватъ веригата, понякога стихътъ не се чете, понеже представлява земни или небесни координати, понякога той не тръбва да се превежда, а само нѣкои отъ неговите букви се разполагатъ върху такъвъ и такъвъ многожълтникъ, за да дадатъ едно име на лице, понякога тръбва да се преведе само $\frac{1}{2}$, $\frac{1}{3}$, $\frac{2}{3}$ или само $\frac{1}{6}$ отъ него „споредъ мѣстото, което той заема при маневрата на геометричната конструкция“, или дори стихътъ тръбва да се чете въ обратенъ редъ и то не само думите, но и буквите на думите, за да съставятъ едно име. Това се случва всѣки пътъ, когато единъ стихъ съвпада съ една точка на връщане на веригата.

Първоначално Пиобъ е открил реда на стиховете, както и времето на събитията със помощта на двете хронологически серии, дадени във писмото до Хенриха II, т. е. с ключа на Катерина Медичи. При това, като изходна дата за първия периодъ, който свършва презъ 1792 г., той е взелъ 14. 3. 1547 г. За начална дата на втория периодъ, който прекъсва презъ 1924 г., е взелъ 21. 1. 1793 г., т. е. деня на гилотинирането на Лудвика XVI, едно обстоятелство, което пропуснахме да споменемъ въ миналата статия.

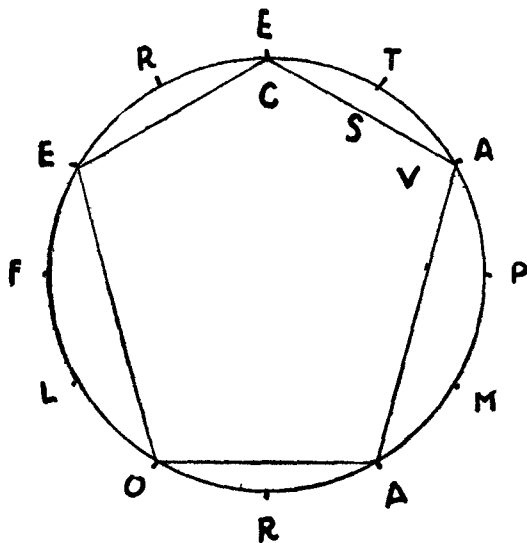
Въ „Тайната на Нострадамуса“ Пиобъ говори главно за единъ ключъ отъ втора степенъ — геометриченъ начинъ за тълкуване, върху който се даватъ, обаче, твърде оскъдни, неопределени изглежда, нарочно несистемазирани данни. Въ настоящето изложение ще се опитаме да резюмираме тия данни, като пропускаме твърде интересни подробности.

Собствено, ще трѣбва да започнемъ съ една подробностъ — съ анализа на единъ отъ стиховете, отъ които изхожда коментаторътъ. Това се налага отъ една страна, понеже тоя стихъ крие основния елементъ на геометричния начинъ на тълкуване, и отъ друга страна, за да се получи една представа за нострадамусовия методъ на работа, за трудноститѣ, съ които е трѣбвало да се справя Пиобъ, както и за съдържаността на последния, когато дава обяснения.

„Floram patere, entrer camp. foy rompre“

(22. куплетъ отъ „Предсказанията“)

Самъ коментаторътъ смѣта, че въ тоя стихъ нѣма нищо понятно. Ясно е само, че първитѣ две латински думи, дадени съ курсивъ, както Нострадамусъ обикновено дава формулитѣ, трѣбва да се взематъ отдѣлно. Когато не може да се направи друго, мисли понататкъ Пиобъ, може да се броятъ буквитѣ. Въ въпроснитѣ две латински думи тѣ сж 12. А всѣки начинающъ астрологъ знае ролята на това число въ окултнитѣ науки. Пиобъ разполага прочее, тия букви върху единъ кръгъ и получава едно зодиакално дѣление. Следъ това той съединява гласнитѣ букви и добива единъ неправиленъ, но симетриченъ петогълникъ. Въ него Пиобъ открива „Гроба на великия римлянинъ“, който се сочи отъ Нострадамуса на други мѣста като „моятъ царски даръ и завещание“.

фиг. 1.

Цѣлиятъ стихъ, преведенъ на латински гласи:

Floram patere, ingredi castra. Fides rupta.

Ingradi castra, споредъ Пиобъ, не значи нищо. Поради това, той се пита, дали тия думи не биха могли да се напишатъ по другъ

начинъ. По тоя път на разсуждение той дохожда до *ingrediri. astra*. Коментаторътъ заключава, че първата отъ тия думи се състои отъ две, втората отъ които е съкратена, а именно, *ingrediri circuli astra*, което ще рече, че трѣбва да се поставятъ планетитѣ въ кръга. Остава третиятъ изразъ — *Fides rupta*. Подъ *Fides*, пояснява Пиобъ, астрономитѣ разбиратъ съзвездieto „Лира“. Изразътъ въ случая, следователно, означава, че кръгътъ има отворъ въ точката, дето се намира Вега отъ съзвездieto „Лира“, т. е. че кръгътъ трѣбва да бѣде ориентиранъ къмъ небесната сфера чрезъ изчисление на Вега.

Трѣбва да се признае, че въпрѣки всичката виртуозностъ на шифъра и дешифрирането, на пръвъ погледъ не би могло да се очаква почти нищо особено отъ така получената база.

Пиобъ, обаче, е на друго мнение. Споредъ него, Нострадамусъ е единъ практиченъ човѣкъ, който се занимава съ практични нѣща. Той е единъ наученъ духъ, единъ необикновено надаренъ професоръ, който не желае да излѣзне отъ областта на материалното. Той се занимава съ астрономия, космография, геометрия, изчисления, но съвсемъ не се занимава съ матафизика. Коментаторътъ твърди още, че въ случая, въ действителностъ се касае за една цѣла система, която почива върху космографията, следователно върху геометрията, а сѣщо върху съгласуването на хронографията и космографията, т. е. върху съгласуването на времето и пространството. Впрочемъ, резултатитѣ, до които се е добралъ въ последствие Пиобъ по тоя пътъ, показватъ най-добре, че неговитѣ твърдения не сж само голи фрази, както и че формулата „*Floam patege*“ не е фантасмагория.

Погрѣшно би било, обаче, да се смѣсва нострадамусовата система съ обикновената астрология. Елементитѣ на последната не сж достатѣчни за нострадамусовия методъ. Къмъ познатитѣ по онова време планети отъ първата октава, означени съ 7-тѣ съгласни букви въ фигура 1., Нострадамусъ прибавя още и Уранъ и Нептунъ, макаръ че тия планети бидоха открити много покъсно отъ официалната наука. Не по-малко интересно е, обаче, обстоятелството, че Нострадамусъ ги нарича току-речи съ сегашнитѣ имъ имена — Нептунусъ и Небе, което на грѣцки се нарича, както е известно, Ураносъ.

Освенъ това, докато традиционната астрология взима предъ видъ вънъ отъ планетитѣ главно еклиптиката и хоризонтъ-меридионалната система, а съ последната — географската дължина и ширина на мѣстото на събитieto, Нострадамусъ споредъ Пиобъ работи съ полярната ось — PF, тая на географската дължина — AL, диаметъра на хоризонта — TO, тоя на еклиптиката — ER, плоскостта на екватора — AR, тая на меридиана — EM (вижъ фиг. 1.). Къмъ всичко това Нострадамусъ прибавя и личната ось на индивида, семейството, града или народа и нейното разстояние отъ точката „гама“ на Зодиака. Споредъ Пиобъ, отъ решително значение била личната ось, за която астрологичната традиция не знае нищо и за която и коментаторътъ не казва нѣщо повече.

Пиобъ само споменава и за 3 алидади, означени въ фиг. 1. и въ „предсказанията“ съ буквитѣ V. S. C., едната отъ които за опредѣляне на днитѣ, една за звездното време и третата за опредѣляне времето въ връзка съ сложното движение на Луната.

Макаръ следъ дълга борба, Пиобъ е трѣбвало да приеме, че системата наистина функционира съгласно Кеплеровитѣ закони. Нѣщо повече, той установява, че Нострадамусъ държи смѣтка и за закона на гравитацията, иначе, както забелѣзвалъ самиятъ той, не би могълъ да пресметне прецесията на равноденственитѣ точки. А знае се, че авторътъ на центуриитѣ е живѣлъ преди Нютона и Кеплера.

Методътъ се състои въ това, казва Пиобъ, да се опредѣля постоянно и прецизно положението на дадена точка. Поради това, хроно-космографската система на Нострадамуса представлява единъ инструментъ абсолютно аналогиченъ на единъ теодолитъ. Лимбътъ на тоя теодолитъ е съставенъ отъ 4,680 подраздѣления, които носятъ номерата на стиховетѣ на предсказанията. Върху тоя дискъ, който служи за постоянни ефемериди, ще се нанесатъ орбититѣ на планетитѣ. Апаратътъ се върти, тъй като е съгласуванъ съ времето и то по такъвъ начинъ, че като се визира по отношение на пространството, човѣкъ получава изведнажъ и въ всѣка точка, мѣрено жглово, прецизни данни за пространство и време. Тогава остава само да се превърне последното къмъ обикновения календаръ — т. е. срѣдното гражданско време, което астрономически е неточно, но съ което сме свикнали.

Като пояснение на тая мисълъ, на друго мѣсто коментаторътъ добавя, че числата движатъ специални конструкции, които установяватъ веригата на стиховетѣ. Това става по такъвъ начинъ, че спиркитѣ на полигонитѣ се намѣстватъ отъ една страна върху стиховетѣ, които трѣбва да се взематъ, и отъ друга страна върху точкитѣ на кръга на времето, дето сж отбѣлязани всѣка година и всѣки день.

Съ помощта на тая система Нострадамусъ е могълъ да опредѣля събитията „съ точностъ до секунда въ времето и нѣколко сантиметра въ пространството.“

Но, не е само това. Споредъ израза на самия Нострадамусъ „нѣма нищо подъ писаното, ако не е дадено името на автора на събитието.“ И, наистина, не веднажъ се срѣщатъ въ предсказанията и имена на исторически лица и мѣста — Филипъ, Белерофонъ, Арденската гора, но тѣ сж само за ориентация на изследователя. Това, въ всѣки случай, съвсемъ не е криптографскиятъ начинъ, по който обикновено се даватъ имената въ съчиненията на Нострадамуса. Би трѣбвало, обаче, човѣкъ да знае да манипулира точно съ шифъра — кръговитѣ „решетки“, както се изразява Пиобъ, за да може да открие личното и фамилно име на нѣкое лице, замесено въ събитията.

Както обикновено, Пиобъ не пояснява твърде и тоя пунктъ. Списанието „Натюристъ“, обаче, бѣ напечатило презъ 1930 г. една статия, която хвърля свѣтлина върху тоя въпросъ. Авторътъ на статията даваше единъ куплетъ изъ центуриитѣ, въ който френски думи бѣха доста размѣсени съ чужди и отъ който не можеше да се разбере почти нищо. Ако се взематъ, обаче, началнитѣ букви на думитѣ и се разпредѣлятъ по специаленъ начинъ по върховетѣ на два вплетени многожгълника, вписани въ една окръжностъ, то се получава името на първия дешифраторъ на нострадамусовитѣ съчинения — P. V. Piob.

Въ сжщностъ целта на Нострадамуса не е била да прави предсказания. Тѣ сж само илюстрация на текста, който представлява нѣщо много по-ценно. Споредъ коментатора, завещанието на Нострадамуса

представлява една верига отъ алгебрични и геометрични формули. Системата била „основана върху единъ толкова необикновенъ сборъ отъ научни ценности,“ че той е билъ напълно поразенъ, когато я открилъ. „Тъ м н и т ъ “ предсказания съдържали именно самата висша наука, която Нострадамусъ е черпилъ отъ египетски и персийски документи, и съ която могатъ да се правятъ такива невѣроятно точни предсказания.

Споредъ Пиобъ, обектъ на тоя методъ е цѣлиятъ животъ — астрономия, история на планетата, развой на раси и народи, лични сѣдби, разни идейни течения, па дори капризитъ на модата презъ разни времена. Той давалъ съ една дума „детерминациитъ на всѣко нѣщо“.

На пръвъ погледъ това е непонятно, продължава Пиобъ, и докато човѣкъ не притежава цѣлата система, не може да си го представи. Едва следъ като я открие напълно, човѣкъ намира, че нищо не е логично, колкото сложно и да е изчислението.

Първоначално самъ той се е отнесълъ крайно критично къмъ полученитъ резултати и едва следъ тригодишенъ упоритъ трудъ, следъ като е противопоставилъ най-суровия скептицизмъ на самата очевидност и подиръ всѣкакви провѣрки е трѣбвало — впрочемъ смаянъ — да повѣрва на чудната точностъ на системата. Пиобъ прибавя, че ако би изнесълъ цѣлата история на дешифрирането, разказътъ би заприличалъ на приказка отъ хиляда и една ношъ.

Но, както Нострадамусъ, така и коментаторътъ се въздържа най-строго да даде по-сжществени сведения върху своитъ открития. Той се задоволява само да каже, че методътъ представлявалъ такива трудности, че ако би го оповестилъ, само малцина биха били въ състояние да го разбератъ.

Сигурно нѣкой ще постави стария въпросъ — защо окултиститъ криятъ своитъ познания.

При наличността, обаче, на това, което хората направиха съ други открития, като авиация, химия, пиротехника и др., отговорътъ на тоя въпросъ става почти безпредметенъ.

Впрочемъ, Пиобъ забелѣзва другаде: „И ако би трѣбвало да дамъ освѣтление върху нѣкои специални въпроси, азъ бихъ приказвалъ съ езика на Нострадамуса. Тогава биха ме разбрали тия, които могатъ и трѣбва да ме разбератъ. И като казвамъ това“, завършва той, „азъ казвамъ точната и чиста истина“.

Но, тукъ се изправя единъ сждбовенъ проблемъ — тоя за свободата на волята. Пиобъ го разглежда специално и дохожда до заключение, че „всѣки отъ насъ представлява независимъ центъръ — следователно свободенъ — въ рамкитъ на единъ общъ детерминизмъ.“ Той илюстрира своята мисълъ съ свободата на пжтниците да се занимаватъ по желание въ единъ тренъ, който ги носи по точно опредѣленъ пжтъ. Иитересно е, че и другъ единъ изследователъ — Кльоклеръ — идва до сходното схващане за една „условна свобода на волята“ въ своята „Астрология като опитна наука“, която биде издадена и снабдени съ предговоръ отъ проф. Х. Дришъ презъ 1927 г., когато се яви и „Тайната на Нострадамуса“ отъ П. В. Пиобъ.

ИЗЪ НАШИЯ ЖИВОТЪ

Б. Боевъ.

Къмъ Калининитѣ върхове

Защо на планината човѣкъ се чувствува съвсемъ друго сжщество? Горе срѣдата е тъй свободна отъ обикновенитѣ тревоги на дѣлничния животъ! Тамъ духътъ се чувствува свободенъ, отхвърлилъ всички вериги и прегради, които го спъватъ да се изяви въ своята красота и сила.

Кога планината заговорва на човѣка и му разкрива своитѣ съкровища, кога му нашепва своитѣ тайни? За да ти проговори планината, трѣбва да дойдешъ въ съзвучие съ нейната душа, тъй както сж въ съзвучие два инструмента, които свирятъ заедно. Когато твоята и нейната душа дойдатъ въ съзвучие, рухватъ всички прегради между васъ, ти и тя ставате едно. Тогава ти се потопявашъ въ изобилния ѝ животъ и въ единъ мигъ научавашъ това, що се учи за хилядолѣтия. А висшиятъ изразъ на съзвучието е Любовта. Планината ти проговорва, ако отидешъ при нея съ любовъ. Ако я обичашъ, тя те обсипва съ своитѣ дарове, понеже тогава душата ти е отворена, за да ги приеме.

Планината те дарява, ако отидешъ въ чиститѣ ѝ сфери съ светото благоговение. Каква тишина изпълва нейнитѣ долини и върхове! Въ нея по-лесно можешъ да чуешъ това, що ти говори Великиятъ въ светилицето на твоята душа. А живѣйки всрѣдъ шума на обикновенитѣ тревоги и безпокойства, ти не можешъ да чуешъ тихия гласъ на планината. За да ти проговори тя, иди при нея съ трепетно очакване; душата ти да е пълна съ довѣрие къмъ нея; да си увѣренъ, че планината е приготвила много нѣщо за тебе и че тя има всичкото желание и благоразположение да ти го даде. Когато навлѣзешъ въ нейното приказно царство, считай душата ѝ близка до себе си; съзнавай, че тя те познава и че можешъ да ѝ повѣришъ най-светитѣ си копнежи и блѣнове. Когато си отруденъ и обремененъ, иди на планината, за да добиешъ отново крила, вѣра въ своитѣ мечти и непоколебима увѣреностъ, че тѣ сж утreshна действителностъ. Когато душата ти е арена, дето вилнѣятъ буритѣ на живота, когато тя е раздирана отъ съмнения, противоречия, вътрешни борби, кога минавашъ презъ тъмнитѣ завои на живота, иди на планината, за да превърнешъ всичко това въ чуденъ миръ! Тамъ ще утихнатъ буритѣ и ще получишъ прояснение и просвѣтление. И ако слѣзешъ отъ горе озаренъ и преобразенъ, ти си чулъ гласа на планината.

Тамъ горе на планината се изявява Душата — красива, чиста и свѣтла. На планината тя проговорва и поема ржководството. Тамъ се

учишъ да гледашъ презъ други очи на всичко около тебе ; всички сжщества ти ставатъ мили и ценни. Всички лица ставатъ за тебе красиви и скжпи. Тамъ, на свѣтлитѣ върхове, ставашъ способенъ да простишъ на всички, защото влизашъ въ досегъ съ свѣтлината, която излиза отъ душитѣ имъ ; ставашъ способенъ да доловишъ мистичния езикъ, на който говори вътрешниятъ човѣкъ въ тѣхъ.

Какъ осезателно чувствувашъ тамъ присѣтствието на Свѣтлитѣ Сжщества, тѣхния говори ! Тѣ ти говорятъ и тѣхниятъ говоръ е като музика на многоструненъ инструментъ :

„Колко добре разбираме пжтътъ и условията, въ които се намирашъ ! Ние сме минали по този пжтъ, презъ тѣзи противоречия, които те вълнуватъ сега, и за това можемъ да ти помогнемъ. Научи се да намирашъ красота и въ най-труднитѣ задачи, които ти слага животътъ. Считай ги за преходни моменти, които искатъ да калятъ силитѣ на твоя духъ, за да бждешъ канара въ пжтя на възхода. Защото Безграничниятъ такива иска своитѣ служители ! Свѣтълъ умъ, чисто сърдце и диамантена воля се добиватъ всрѣдъ буритѣ на живота. Противоречията, презъ които минавашъ, сж временни изпити, за да просветнешъ и за да развиешъ крилата на духа. Защото само свѣтлиятъ може да покаже пжтя, само чистиятъ може да обича и само силниятъ може да служи.“

Отивашъ на планината, за да ти дари тя отъ своитѣ богатства и после щедро ще ги раздавашъ долу въ долината на всички измжчени и обезсърдени.

На колко уроци ни учи планината ! Преди всичко ни дава великия урокъ на чистотата. Иди на планината, за да добиешъ представа за чистотата и светостъта на небесния животъ. Въ нейнитѣ нержкотворни дворци се чувствувашъ въ своята естествена срѣда. Тукъ като че ли намирашъ себе си, своята истинска сжщина.

* * *

Нѣколко седмици сме вече при Седемтѣ Рилски Езера. Утре ще гостуваме на Калининитѣ върхове. Отдавна желяемъ да влѣземъ въ общение съ тѣзи чисти мѣста. Утре планината ще ни даде ново откровение на своитѣ тайни, ще ни разкрие нова страница отъ свещената си книга. Съ радостъ всички се приготвяваме за утрешния день. Поглеждамъ небето : утре ще имаме хубавъ день — тихъ и свѣтълъ.

Три часа следъ полунощъ. Отъ всички страни на стана се стичатъ къмъ центъра братя и сестри. Каква незабравима картина : всички сж въ радостно очакване на новитѣ прозрения, които раждащиятъ се день ще ни дари. Тръгваме тихо по пжтя къмъ „Махабуръ“ и „Сърдцето“ Въ далнината се очертаватъ силуетитѣ на Изгрѣвния връхъ, „Харно ми е“, билото надъ „Близнацитѣ“ и „Сърдцето.“ Какъ тия очертавания въ тоя раненъ часъ ни разкриватъ нова страна на тѣхното естество ; сега тѣ ни говорятъ по новъ начинъ. Живо трептятъ звездитѣ надъ насъ като сжщества, които съ интересъ надничатъ да видятъ нашия свѣтъ ! Ето свѣтлата звезда Алголъ отъ съзвездие Персей. Ето и Лебедътъ. Скоро ще залѣзнатъ блѣскавата звезда Алтайръ отъ Орелъ и Лира отъ Вега. Ето Плеадитѣ. Тѣ сж нагледъ тѣй дребни, но въ сжщность сж граматни слънца, съ единъ животъ, чието величие човѣкъ не подозира. На изтокъ трепти Алдебаранъ отъ съзвездието

Телецъ; по-долу е красивиятъ Орионъ, а току-що е изгрѣлъ на изтокъ Сириусъ. Не може да не затрепти нѣщо радостно въ човѣшката душа, когато погледне Сириусъ. Той като че ли ни разкрива хубостта на единъ свѣтъ, за който копнѣемъ. Благодаримъ на Великия, че е поставилъ на небосвода тѣзи свѣтли точки; тѣ ни говорятъ, че е реалностъ този възвишенъ свѣтъ, за който ламти човѣшката душа. Тѣ ни говорятъ, че идемъ отъ тѣхнитѣ свѣтли сфери и че нашитѣ свещени блѣнове сж скжпъ споменъ отъ пребиванието ни въ единъ свѣтъ на висша красота, хармония и любовъ.

Мили звезди, наши небесни възпитатели, благодаримъ ви за всичко, което ни говорите, за великия потикъ, който будите въ човѣка, за свѣтлитѣ надежди, съ които го вдъхновявате. Благодаримъ ви, че подхранвате свѣтлитѣ мечти, които крие въ светилището на душата си. Вие му шепнете, че тѣ сж предчувствие на туй, що е пригответо за него.

Вървимъ нагоре единъ следъ другъ въ чудно извита линия. Лампичкитѣ ни хвърлятъ фантастични сѣнки около насъ. Каква приказна гледка: свѣтеща спирала по склона на планината! Ето, виждатъ се вече водитѣ на „Махабуръ“. Развидѣлява се; по ясно се очертаватъ околнитѣ езера и срѣзнитѣ върхове. Бавно се вдига воалътъ, който бѣше метнатъ върху земята презъ нощта. Не е ли такъвъ пжтътъ на човѣчеството? Неговиятъ пжтъ не е ли изкачване по единъ планински склонъ? Това не е ли вѣчниятъ пжтъ, който води отъ низинитѣ на живота къмъ сияйни слънчеви върхове!

Минаваме край „Сърдцето.“ Свѣтло е вече. Извиваме по стръмната пжтека нагоре. Вече сме на билото, страхотно надвесено надъ „Сърдцето.“ Слънцето изгрѣва. Подухва лекъ вѣтрецъ, както винаги по тѣзи мѣста при изгрѣвъ слънце. Кратка почивка. Всички искаме да запечатаме дълбоко въ душитѣ си гледката, за да може скжпиятъ ѝ споменъ да подържа винаги свещения огънь въ душитѣ ни. Колко е хубаво човѣкъ да съхранява въ себе си избрани чудни образи отъ планината. Тѣ винаги ще му говорятъ за красотата на една велика реалностъ, която сжществува въ свѣта.

Край „Дамка“ се спускаме долу въ „Пазаръ-дере“. Висока буйна трева. Около насъ красивъ венецъ отъ върхове. Ето, насрѣща се очертаватъ „Калининитѣ върхове“ като далечна мечта, къмъ която се приближаваме. „Пазаръ-дере“ минаваме неусѣтно. Навлизаме въ самитѣ недра на Калининитѣ върхове — единъ новъ свѣтъ, тѣй отстраненъ отъ обикновенитѣ пжтища на туриститѣ! По тая причина тѣ сж по-малко известни. Скоро стигаме при самитѣ езера. Тѣ сж две, отъ които едното е особено голѣмо. Царствена тишина владѣе тукъ. Около езерата непристъпни скали. Тѣ като че ли сж стражи, които пазятъ тия свети мѣста. Като че ли езерата сж унесени въ дълбока размисълъ, вслушани въ това, което имъ шепнатъ презъ вѣковетѣ небето, звездитѣ и околнитѣ върхове. Задъ отвжднитѣ високи скали сж „Градинскитѣ езера“.

Дълго стоимъ въ безмълвие край езерата, защото въ тия свещени мѣста не трѣбва да се говори шумно. Ние сме въ едно отъ светилищата на Рила. Като че ли околнитѣ скали сж стенитъ на древенъ храмъ. Прекарваме тукъ нѣколко часа, и все повече Рила ни разкрива чара на своитѣ селения. Но ето, като че ли езерата, върховетѣ, храститѣ,

тревичкитѣ, цвѣтенцата—всичко оживява и почва да ни говори тихо въ глѣбинитѣ на душата:

„Не очаквай щастието само въ далечното бѣдеше, поне ти си потопенъ въ него, само че стани буденъ, за да го осъзнаешъ. Почувствувай величието и красотата на настоящия мигъ. Отъ едно висше гледище животътъ е висша красота. Чувствувай се щастливъ, когато видишъ едно камъче; въ него виждай красота, която до сега не си могълъ да видишъ. Върху него е писана историята на миналитѣ вѣкове. Ако можешъ да четешъ по него, то ще ти разкаже чуднитѣ истории, на които е билъ свидетелъ. Чувствувай се щастливъ, че можешъ да видишъ една тревичка, понеже въ нея е съсредоточена мъдростъта на цѣлото небе. Въ нейния строежъ е участвувала великата небесна наука. По нея можешъ да съдишъ за дейността на Великитѣ Строители въ свѣта. Бѣди винаги такъвъ, какъвто си тукъ въ тия чисти мѣста!“

Но ето, Словото на Учителя оживява безмълвието на тия мѣста, Като че ли околнитѣ върхове се надвесватъ, за да чуятъ по-ясно това, което разкрива Словото Му. Като че ли отъ хилядолѣтния тѣ сж чакали този великъ празникъ, който да оживи вѣковната тишина, що цари тукъ И тихо се носятъ словата на Учителя надъ тия свещени мѣста:

„Постоянно трѣбва да се хранимъ съ храната на Любовта. Тя е висшата проява въ човѣшкия животъ. Единственото нѣщо, което може да облагороди човѣка, е Любовта. И ако обичашъ, животътъ ти ще се оправи. Силата на човѣка седи въ Любовта. Човѣкъ като обича, преди всичко ще бѣде здравъ. Всичко въ свѣта зависи отъ Любовта, която имаме къмъ Великата Разумностъ въ свѣта. Любовта е центъръ, отъ който могатъ да се разбератъ знанието и истината. Любовта е врата, презъ която се влиза въ царството на знанието и истината. Безъ любовъ не можемъ да приемемъ мъдростъта и да разберемъ истината.

Всички противоречия на земята носятъ Божие благословение. Всѣкога положението на човѣка се подобрява, като изпълнява волята на Великото Разумно начало въ свѣта. Всѣкога, когато не приематъ единъ Божественъ принципъ, идва голѣма реакция. Всѣка сутринъ, като станешъ, ще се чистишъ, като издигнешъ съзнанието си до вѣчнитѣ закони, които управляватъ живота. Така ти се учишъ на небесния езикъ.

Трѣбва да сме готови за новата свѣтлина, която иде въ свѣта! Уменъ човѣкъ е онзи, който познава ума, сърдцето, душата и духа и знае законитѣ имъ. Свѣтътъ се нуждае отъ умни работници“.

Сѣнкитѣ на върховетѣ вече се удѣлжаватъ. До виждане, скъпи езера и върхове. Ще останемъ вѣрни на това, което ни казахте. Благодаримъ за ценнитѣ ви дарове. Свързахме се съ вашия възвишенъ свѣтъ. Отнасяме съ насъ образа на небесната чистота, въ която сте потопени. Ще занесемъ долу на всички свѣтлината, която приехме отъ васъ.

Стрелецъ

По колелото на Зодияка

Стрелецъ

Върху модрия фонъ на късното есенно небе блестятъ елмазитъ, които очертаватъ могщия лжкъ на небесния стрелецъ.

Една стрела лети вече къмъ вселенскитъ висини, и трепетната зеница на едно око дири огнената ѝ следа. Това е стрелата, дето бележи дия на свѣткавица и която скоро ще срещне тежката завеса, раздѣлила свѣта на мракъ и свѣтлина.

Тамъ нѣкжде, при тъмната преграда, ще потече бѣлата кръвъ на свѣтлината, а деньтъ, когато ще стане това, ще бѣде нареченъ празникъ на огъня.

Тъмна нощъ, а нѣкжде лети бѣлъ конникъ — блѣскавъ като снѣжна прѣспа, огрѣна отъ лжчитъ на пролѣтно слънце. Бѣлата грива на жребецътъ плющи като знаме, а коситъ на конникътъ сж златни пламъци. Въ ржката си той държи двустъръ мечъ съ сияние като лице на слънце.

Непрогледна нощъ, а надъ свѣта препуска единъ отъ небеснитъ войни, чийто баща е баща на Боговетъ, а майка му е смѣлчаната и тжжна земя. Отъ далечни времена пжтува тоя конникъ въ вихренъ бѣгъ по чистата дия на небесната стрела. понесълъ копнежитъ на сърдцата ни къмъ великото сърдце на свѣта. Той е, що прогонва мрачнитъ сѣнки по кръстопжтищата ни; него виждаме въ сѣня си, когато заспиваме съ музиката на чиститъ желания.

Единъ бѣлъ конникъ, преминалъ презъ тъмната врата на смъртъта, препуска къмъ царството на своето безсмъртие. Очитъ му сж ведри като сини небеса, смѣла е дѣсницата, въ която блести слънчевиятъ мечъ, бързи сж стжпкитъ на младия жребецъ.

Пѣе ранната утрина, изтока се залива съ свѣтлини, птицитъ чакатъ празника на слънчевия изгрѣвъ. Ние будни чакаме огнената колесница въ далечината на хоризонтитъ, а сърдцата ни пѣятъ своитъ химни.

Вечеръ, когато тъмносиньото крило на нощъта обвие полята, ние лѣгаме върху коравитъ и любещи длани на майката земя и сѣнуваме небесния стрелецъ, пусналъ съ приказенъ замахъ своята стрела. Огнена дия на свѣткавица сочи пжтя ѝ, по който ще преминагъ тия, що отъ смъртъта минаватъ въ безсмъртие. Въ тоя часъ на късното есенно небе бриланти бележатъ могщия му лжкъ.

Победилъ скорпиона, той лети по царственото колело, което опасва като сждба вселенската снага.

Който е роденъ отъ свѣтлината и е приетъ между слънчевитъ деца, да изкове своя мечъ, да запали огъня въ сърдцата си, да яхне бѣлия жребецъ и да поеме пжтъ по свѣткавичната дия на небесната стрела — по чистия пжтъ нагоре!

S.

ЧОВѢКЪТЪ

Загадъчниятъ свѣтъ безкраенъ
 Богъ съ малки свѣтове населилъ,
 И тѣ като звѣзди не сж ли?
 Далечъ, далечъ единъ отъ други?

Човѣкътъ — малката вселена —
 За себе си е все загадка,
 Човѣкътъ — вѣчната арена,
 Где въ бранъ добро и зло се срѣщатъ.

И той пжтува — корабъ малъкъ —
 Къмъ брѣгове незнайни, вѣчни.
 Видяли ли сте, колко пламъкъ
 Излжватъ въ поривъ чистъ очитѣ?

И той пжтува — пжтникъ страненъ —
 И въ себе си низъ тайни друми,
 По вжтрешния пжтъ неравенъ
 До Бога въ себе си да стигне.

И все върви, унесенъ въ мисълъ,
 Или заслушанъ въ звѣздна пѣсенъ,
 Човѣкътъ — близъкъ и далеченъ, —
 Тжгува за мира небесенъ.

Д. Ан-ва

И ВЪ ОНЯ ХУБАВЪ ДЕНЬ

И въ оня хубавъ день ти пжпчица ще бждешъ,
 готова да цѣвти.

И въ оня слънчевъ день тебъ слънце ще огрѣе
 и цвѣтъ ще бждешъ ти!

И твоего сърдце ще затупти тогава
 и пѣсенъ ще запѣй.

И сладъкъ ароматъ, отъ вѣтъра понесенъ,
 далекъ ще се разлѣй.

И въ оня чуденъ день пчелици златокрили
 къмъ тебъ ще полетятъ.

А твоитѣ листца, отъ слънцето огрѣни,
 отъ радостъ ще трептятъ.

И въ оня хубавъ день най-хубаво ще пѣшъ
 и щедъръ ще си ти.

И въ оня день красивъ ти сбжднати ще видишъ
 най-свѣтлиѣ мечти!

Отзиви, вести, книгописъ

Нѣщо за човѣшката аура

Мнозина чувствителни хора винаги сж твърдѣли, че виждатъ около всички човѣшки същества единъ свѣтълъ кръгъ, единъ видъ психична атмосфера, чийто цвѣтъ се промѣня споредъ умственото и морално състояние на човѣка. Днесъ чрезъ множество научни изследвания опитно е установено съществуването на човѣшката аура. Д-ръ Килнеръ е намѣрилъ едно вещество отъ циановитѣ съединения, което позволява почти на всички да виждатъ аурата — свѣтлината, която излиза отъ човѣшкото тѣло. Това цианово съединение се нарича дицианинъ. Алкохоленъ разтворъ отъ дицианинъ се туря между две стѣкла, и презъ така приготвенитѣ очила се наблюдава човѣкъ на тъмно. Тогава се вижда свѣтлината, която обгрѣща човѣшкото тѣло. Установено е, че има хора, които естествено виждатъ тази свѣтлина. Само чрезъ еманациитѣ на аурата може да се даде научно обяснение на явленията на радиостезията, която се разви напоследѣкъ много и намѣри голѣмо приложение въ живота.

Нови презокеански телепатични опити

Опити сж правени съ цель да се докаже по наученъ пѣтъ съществуването на телепатията. Тѣ сж правени въ два различни града на една и сѣща държава, а нѣкои между Америка и Европа. Въ случая предавателната и приемателна станции се представятъ само отъ човѣци. Въ единия градъ лицето, което представя предавателната станция, рисува бавно на бѣла книга, въ присѣдствието на комисия, опредѣлена фигура, запримѣръ профила на единъ аеропланъ. Същевременно на нѣколко хиляди километра на отсрѣщния континентъ една жена (женитѣ сж по-добри телепатични приемници отъ мъжетѣ) въ присѣдствието на комисия отъ специалисти чертае фигура, която напълно отговаря на предадената — профилъ на аеропланъ. Всичко това става безъ никакви жици и никакви апарати. Само че първото лице трѣбва да съсредоточи всичкитѣ си мисли върху нарисуваната фигура, като отстрани всички други впечатления и мисли отъ съзнанието си, т. е. става истинска предавателна станция. Същото нѣщо прави и приемателната станция, отстранявайки всичко друго отъ своето съзнание. Разбира се, че при тия опити не винаги се добиватъ пълни резултати; има и значителни отклонения. Напримѣръ, предавателната станция праща рисунката свѣщъ, а на приемателната се получава електрическа лампа. Въ този случай идеята е възприета; отклонението засяга само формата.

Всѣкидневнитѣ чудеса — отъ Георги Томалевски, 1941 г. цена 30 лв. стр. 238, форматъ — $\frac{1}{16}$. № 1 отъ подновената библиотека „Натурфилософски четива“, книгоиздателство „Факелъ“.

Безсъмнение, за да има човѣкъ днесъ, въ този толкова усложненъ животъ, правиленъ погледъ върху нѣщата и свѣта, трѣбва да има достатъчни и най-вече вѣрни познания върху природнитѣ науки. Съ тия познания прозорливиятъ ще може самъ да си изгради една философия за живота, единъ натурфилософски погледъ. Разбира се, натурфилософията е, може би, онази съвременна философска система, която най-много може да търпи измѣнения. Това е така, защото тя зависи отъ самия напредѣкъ на естествентѣ науки въ най-широкъ смисълъ на думата. А естественитѣ науки като философска система сж минали отъ миналия вѣкъ насамъ презъ крайния материализмъ, презъ относителния реализмъ, а сега навлизатъ въ една много широка областъ, въ която се вмѣква другъ неведомъ, нерационаленъ елементъ — витализма, съответно неовитализма. И можемъ смѣло да кажемъ, че най-голѣмитѣ, най-дълбокитѣ натурфилософи на днешното време сж неовиталиститѣ. Тѣхнитѣ имена не сж малко въ всичкитѣ голѣми страни на свѣта. За да не ги изброяваме, ще кажемъ, че тѣ сж измежду най-великитѣ.

Натурфилософията, която нѣма оглжбеността на витализма или — отъ наше гледище — на спиритуализма, представя само едно популяризиране на естественитѣ науки. Направихме този малѣкъ уводъ, за да подчертаемъ, че книгата на Г. Томалевски: „Всѣкидневнитѣ чудеса“ е богата не само съ изобилни данни, факти и явления, установени отъ природнитѣ науки, но тя е дълбоко озарена отъ личния му погледъ, който споредъ всичко изнесено тамъ е виталистиченъ и спиритуалистиченъ. А въ това е най-правилниятъ свѣтогледъ, който може да се изведе отъ неизчерпаемия изворъ на Природата, по пътя на положителното знание и на личното съзерцание. Отрадно впечатление прави книгата на Т. съ засегнатия богатъ материалъ, съ изящния си езикъ, съ личното отношение къмъ въпроситѣ и съ целосъобразния, дълбокъ свѣтогледъ който се добива отъ нея. Материалътъ е раапредѣленъ въ 9 отдѣла: Въ глѣбинитѣ на вселената, въ глѣбинитѣ на веществото, водата, природа и машина, ритъмътъ — музика на всемира, презъ вратитѣ на топлината, отдѣлното въ цѣлото, неравенството и геометрия на мисълта.

Съ тази си книга Т. изпѣква въ българската действителностъ като виденъ натурфилософъ и популяризаторъ на научната мисълъ. Препорѣчваме горещо тази книга на нашитѣ четци. Въ нея ще намерятъ богатъ и наученъ материалъ, поетични прозрения и мждростъ.

Д-ръ Е. К.

CE QU'IL NOUS FAUT

Quand l'homme est mécontent de sa vie ou de lui-même, quand il trouve que ceci ou cela lui manque, quand il se croit pauvre, qu'il regarde son corps et qu'il reconnaisse de quelles grandes richesses la nature l'a doté sans qu'il pense cependant même à les apprécier et à les utiliser. Mais un homme qui dispose d'un corps sain pour pouvoir travailler, de bons yeux pour regarder, de deux oreilles pour entendre et d'un coeur pour aimer, peut-il se dire pauvre? A-t-il le droit d'être mécontent alors que ses bons yeux lui permettent d'admirer les beautés de la nature? A quel prix les vendrait-il, ces yeux; contre quelle fortune les échangerait-il? A-t-il le droit de se plaindre du moment qu'il a la possibilité d'écouter le chant des oiseaux, le murmure des eaux ou le parler raisonnable de l'homme? Peut-on admettre qu'il soit malheureux quand il a le moyen, par ses propres paroles, de s'entendre avec ses semblables ou d'exprimer, dans un chant, sa joie ou sa douleur? Est-il pauvre celui dont les mains sont si sagement conformées et s'adaptant à chaque genre d'occupation? De tous les corps que la nature a produits, le corps humain est le plus parfait. Grâce à lui, l'homme peut se mouvoir, jouir des milliers de biens mis à sa disposition, et il est lui-même en état de travailler et de créer. Il faut qu'il reconnaisse qu'il a un corps valant plus que tous les autres corps de la terre; il ne doit donc pas le traiter avec négligence mais l'apprécier au contraire. On entend dire: quand pourrai-je me défaire de ce corps et aller dans l'autre monde. Mais dans l'autre monde on a aussi besoin d'un corps. Sans corps, on ne peut pas se présenter devant Dieu. Il nous faut des yeux pour Le voir, des oreilles pour entendre Sa voix et une bouche pour Lui parler. Si les gens d'aujourd'hui ne voient pas Dieu, la cause en est qu'ils sont aveugles. A ceux qui veulent que nous leur prouvions l'existence de Dieu, nous dirons: Impossible de prouver cela à des gens aveugles. Il faut qu'ils aient des yeux pour Le voir.

Nous n'attachons pas son vrai prix à la vie qui nous est donnée. Il n'y a pas d'accord chez l'homme entre l'intellect et le coeur. Ils sont en guerre, n'ayant pas la même aspiration — l'intellect cherche la beauté, le coeur cherche le plaisir et les distractions. Lorsque l'intellect et le coeur seront au service d'un même principe, l'accord se fera entre eux. L'amour doit être leur guide. Les savants disent que dans un accès de colère, des millions de cellules meurent en l'homme. Nous devons être pleins de respect pour notre corps, pour notre coeur et notre intellect, et ne pas souiller notre intellect par des pensées impures, notre coeur — par des sentiments impurs et laisser notre corps devenir impur.

L'homme n'apprécie pas les richesses qu'il possède. Il a une tête et ne se demande pas pourquoi elle lui a été donnée. Il s'étonne parfois en considérant que la nature a déposé tant de choses dans une si petite tête. Les richesses les plus précieuses y sont logées. C'est là que se trouvent les organes sensoriels supérieurs, le cerveau par lequel s'exprime la raison en l'homme.

Le coeur est la machine la plus merveilleuse: elle travaille nuit et jour pendant 50, 70, 90 et 120 ans et, qui plus est, se charge elle-même du soin de se renouveler, de se réparer. Il n'existe pas au monde de machine pouvant à ce point résister à tant de fatigue, à un tel labeur. En 120 ans, elle lance environ 300 mille tonnes de sang — tout un lac. Les idées des gens, quant au coeur, sont ridicules lorsqu'on entend dire: Mon coeur est près de se rompre. Il est tellement souple que rien ne peut le déchirer. On se plaint souvent de souffrir d'une maladie de coeur. Une telle maladie n'existe pas. Le coeur est un monde si immense que la maladie ne peut l'atteindre. Pour ce qui est du coeur pris comme organe par lequel le rythme de l'univers se transmet à l'homme ou comme organe qui sent les pulsations de la vie du tout, il n'est pas possible qu'il soit soumis à la maladie. Les gens ont souillé le coeur, mais il est d'un si grand prix que le Seigneur dit: „Mon fils, donne-moi ton coeur“; Il ne dit pas: „donne-moi ton esprit.

Nous ne devons pas seulement garder en haute estime les richesses que nous tenons de la nature, mais il faut outre cela, les développer, les élaborer et en profiter. Nous, ici sur la terre, nous travaillerons sur nos corps, nous recréerons la matière dont ils sont faits afin de créer des corps clairs. Un homme qui vit 120 ans sur la terre doit à ce point transformer son corps que chacun dise en le regardant: En voilà un qui a vécu selon Dieu. Ce que l'être humain pense, ce qu'il sent, la manière dont il vit et travaille, tout cela laisse son empreinte sur le corps. Il est l'artiste qui sculpte son corps. S'il s'y prend de main de maître, c'est-à-dire s'il travaille et vit selon la raison, il se taillera un beau corps, avec une belle tête, de jolies épaules, de belles mains et de beaux pieds. S'il ne travaille pas de main de maître, il peut par ses coups détruire son corps et le faire ressembler à une ruine. Il montrera par là qu'il n'a été raisonnable ni dans sa vie ni dans son travail. Il en est de même de nous si nous détruisons nos corps sans aucun but. Toutes les maladies dont nous souffrons parlent contre nous. Le sang impur dont le vice affecte si péniblement les gens est une accusation contre nous. Les yeux troubles, le mauvais teint du visage, tout cela est en notre défaveur. Nous aurons envers notre corps les rapports les plus délicats. Gardons-le dans une pureté telle qu'il s'en échappe une douce senteur.

L'homme doit si bien vivre qu'il puisse arriver à reconnaître la noblesse de son esprit, la dignité de son âme, la dignité de sa pensée, de son coeur et à reconnaître qu'il vit dans un corps dépassant en beauté tous les autres corps. Dans le monde Divin, l'âme humaine représente une fleur épanouie dont le parfum ravit les êtres les plus avancés. L'esprit est ce qu'il y a de plus puissant en l'homme. C'est la suprême force dont le fruit est l'Amour. L'esprit ne peut se manifester tant que l'homme n'accepte et n'exprime pas l'Amour.

Que l'homme accepte l'Amour pour qu'il devienne semblable à Celui qui l'a créé. Qu'il manifeste l'Amour pour qu'il soit fait à l'image et à la ressemblance de son Créateur.

Редакцията доставя книгитѣ:

ЛИЦА И ДУШИ

(Физиогномични портрети)
отъ ГЕОРГИ РАДЕВЪ, срещу 30 лв.

ЛѢКУВАНЕ ЧРЕЗЪ ЦВѢТНИТѢ ЛЖЧИ

отъ А. ОСБОРНЪ-ЙИВСЪ, срещу 20 лева

Открива се подписка за

ШЕСТНАДЕСЕТАТА ГОДИШНИНА

на сп. **ЖИТНО ЗЪРНО**

която почва отъ януарий 1942 година

Абонаментътъ остава пакъ 80 лева.

Редакцията на сп. „ЖИТНО ЗЪРНО“ и за напредъ ще се стреми да дава на своитѣ читатели избрано четиво. Списанието разчита на подкрепата на своитѣ абонати. Нека тѣ не само на време да платятъ абонамента си, а и да запишатъ всрѣдъ своитѣ приятели и познати поне по още единъ абонатъ. Нека посѣятъ едно „ЖИТНО ЗЪРНО“! Тѣхниятъ трудъ не ще отиде напраздно!

„ЖИТНО ЗЪРНО“ работи за изграждане на единъ новъ мирогледъ, отъ който ще се роди бждещата култура на братството между човѣцитѣ. Ето защо, който разпространява списанието, спомага за разпространяване свѣтлината на Новитѣ идеи, които Сѣятъ така обилно прѣска; спомага за изграждане на новия свѣтъ на справедливостъ и братство.

Всичко се изпраща на адресъ: „Ж И Т Н О З Ъ Р Н О“
Пощенска кутия № 270 — София

Суми се пращатъ чрезъ пощенска чекова смѣтка № 1597,
Всѣка изпратена сума трѣбва да бжде придружавана съ
письмо.

Adresse de la revue occulte: „J I T N O Z E R N O“
Boîte postale № 270
SOFIA (Bulgarie)

Abonnement pour l'étranger 150 Levas ou 2 Doll.
